

JAMES ROLLINS

JIDÁŠŮV KMEN

Z hlubin Indického oceánu se vynoří hrozivá epidemie, aby zničila lidstvo...

JIDÁŠŮV KMEN

**JAMES
ROLLINS**

JIDÁŠŮV
KMEN

ROMÁN O SIGMA FORCE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Jim Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Judas Strain*

(First published by HarperCollins Publishers, New York)

přeložil © 2008, 2017 Zdík Dušek

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-891-9 (pdf)

Carolyn McCrayové, která četla
všechny moje nejranější škrábanice
a nesmála se až přespříliš

PODĚKOVÁNÍ

Na všechny lidi tu ani není dost prostoru.

Zprvė děkuji všem v nakladatelství HarperCollins. Všem vám již dlouho dlužím poděkování za uplynulých deset let rad, tvrdé práce a vedení:

Oběma velkým zvířatům, Michaeli Morrisonovi a Lise Gallagherové, jsem velmi vděčný za jejich podporu a důvěru – minulou, současnou i budoucí.

Uměleckým ředitelům Richardu Aquanovi a Thomasi Egnerovi patří díky za to, že mé knihy tak krásně vyčnívají mezi ostatními. Jsem na vás hrdý.

Vedoucím marketingu Adrienne DiPetrové a Tavii Kowalchukové děkuji za to, jak mé knihy neustále dostávají na trh... a jaké pozornosti se jim dostává!

Nejlepšímu týmu pro styk s veřejností, Pam Spengler-Jaffeeové a Buzzymu Porterovi, chci vyjádřit vděk za to, že mě nepřiměli vyskočit z letadla někde na Aljašce.

Obrovské poděkování vyslovuji trojici žen, které rozšířily mé jméno po knihkupectvích – Lynn Gradyové, Liate Stehlikové a Debbie Stierové. (Tohle píšu v uctivém pokleku.)

Nezdolným silám za celonárodními prodeji a účty – Carle Parkerové, Brianu Groganovi, Brianu McSharrymu a Marku Gustafsonovi – děkuji za veškeré mimořádné úsilí a energii nutnou k prosazení románů na pulty knihkupectví.

Miku Spradlinovi děkuji za pomoc s prodejem knih.

A stovce dalších, o kterých jsem se opomněl zmínit, ale kterým proto nejsem vděčný o nic méně – DÍKY!

Bližze domovu musím zmínit jména spolupracovníků, kteří rozebrali každou kapitolu a přestavěli ji do podstatně lepší podoby: Penny Hil-

lová, Steve a Judy Preyovi, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglas, Leonard Little, Kathy L'Ecluseová, Debbie Nelsonová, Rita Rippetoeová, Dave Murray, Dennis Grayson, Jane O'Rivaová a Caroline Williamsová. Zvláštní ovace patří Stevu Preyovi za mapy a Penny Hillové za všechny pracovní obědy. Chereii McCarterovi děkuji za skvělou sérii článků o moderních zbraních a Davidu Sylvianovi za to, že do omrzení poslouchal, jak jsem předčítal jednotlivé úryvky nahlas (uši se ti zahojí).

Znovu také vyjadřuji svou vděčnost čtveřici lidí, kteří mi pomáhají na všech úrovních tvorby: své fantastické editorce Lysse Keuschové, její oddané kolegyni May Chenové a svým nezdolným agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Všichni válíte... jste nejlepší!

Nakonec musím zdůraznit, že všechny případné chyby a omyly padají plně na má bedra.

POZNÁMKA Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

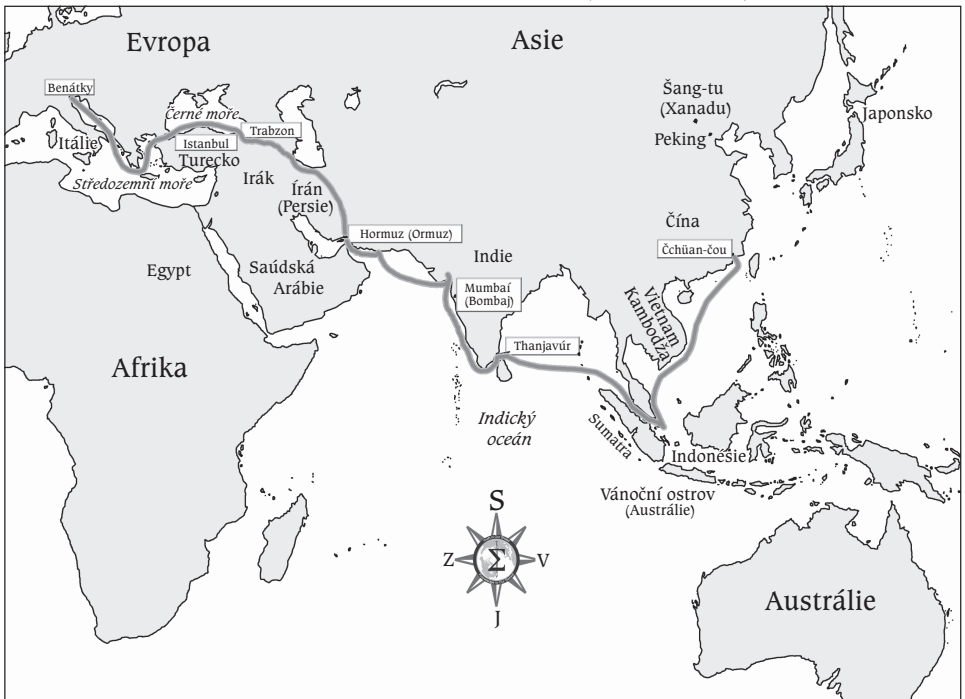
Následující skutečnost je obestřena záhadou. Roku 1271 se mladý, sedmnáctiletý Benátčan jménem Marco Polo vydal se svým otcem a strýcem na cestu k palácům Kublajchána v Číně. Putování trvalo dvacet čtyři let a dalo vznik příběhům o exotických zemích na východ od známého světa: úžasným vyprávěním o nekonečných pouštích a zelených řekách, o lidnatých městech a flotilách bezpočtu plachetnic, o černých kamelech, které pálí, a penězích vyrobených z papíru, o nevidaných zvířatech a bizarních rostlinách, o kanibalech a záhadných šamanech.

Po sedmnáctileté službě u Kublajchánova dvora se roku 1295 Marco vrátil do Benátek, kde jeho příběh zaznamenal francouzský literát Rustichello v knize, jež se ve staré francouzštině jmenovala *Le Divisament dou Monde (Milion)*. Text obletěl celou Evropu a jeden výtisk si Kryštof Kolumbus dokonce vzal s sebou na plavbu do Nového světa.

Jednu příhodu z této cesty však Marco odmítal vyprávět a v knize se o ní zmiňuje jen nepřímo. Když Polo opustil Čínu, Kublajchán mu poskytl čtrnáct velkých lodí a šest set mužů. Když ale po dvou letech na moři Benátčan konečně dospěl k přístavu, zbývala pouhá dvě plavidla a osmnáct mužů.

Osud ostatních lodí a mužů zůstává podnes záhadou. Ztroskotaly v bouři? Přepadli je piráti? To Marco nikdy neprozradil. Když se ho na to znovu ptali na jeho smrtelné posteli, odpověděl tajemně: „Nevyprávěl jsem ani polovinu toho, co jsem viděl.“

Zpáteční cesta Marka Pola (1292–1295)

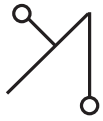
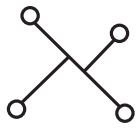
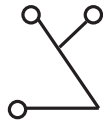

Mor se objevil nejprve ve městě Kaffa u Černého moře. Tam mocní mongolští Tataři obléhali italský Janov – trhovce i obchodníky. Nemoc udeřila na mongolské vojsko palčivými puchýři a krvavými výtoky. Mongolští velitelé dali z velké záštitě zemřelé vrhat katapulty přes janovské hradby a rozšířili chorobu do města. V roce 1347 po vtělení Božího syna Janovští uprchli na dvanácti galérách zpátky do Itálie k přístavu Messina a přivezli tak černou smrt k našim břehům.

– vévoda M. Giovanni (1356), překlad Reinhold Sebastien
v *Il Apocalypse* (Milano: A. Mondadori, 1924), str. 34–35

Příčiny toho, proč se ve středověku na čínské poušti Gobi tak náhle objevil zánětlivý mor a zahubil třetinu světové populace, zůstávají neznámé. Nikdo vlastně ani netuší, proč se z Asie během posledního století vynořilo tolik nakažlivých chorob – například SARS či ptačí chřipka. Jedna věc je však docela jistá: příští velká pandemie přijde opět z Východu.

– Centra pro kontrolu a prevenci nemocí Spojených států,
Soupis nakažlivých chorob, květen 2006

1293

PÚLNOC
OSTROV SUMATRA
JIHOVÝCHODNÍ ASIE

Výkřiky konečně utichly.

V půlnočním přístavu plálo dvanáct ohňů.

„*Il dio, li perdona...*“, zašeptal po jeho boku otec, ale Marco věděl, že jim Pán tento hřích neodpustí.

U dvou záchranných člunů vytažených na břeh čekala hrstka mužů – jediní svědkové pohřebních hranic kolem temné laguny. Když na oblohu vystoupal měsíc, podpálili všech dvanáct lodí, mohutných dřevěných galér, i se všemi lidmi na palubách – s mrtvými i s těmi odsouzenými, kteří dosud žili. Stěžně hrozily plamennými prsty žalobně k nebi a na pláž se snášel déšť vloček žhavého popela. Noc čpěla pachem spáleného masa.

„Dvanáct lodí,“ zahučel strýc Masseo a sevřel v dlani stříbrný křížek, „jako dvanáct apoštolů našeho Pána.“

Alespoň už ztichl křik trýzněných. K písčitému pobřeží se neslo jen praskání a tiché hučení plamenů. Marco se nemohl od toho pohledu odvrátit. Jiní nebyli tak stateční a klečeli v písku zády k vodě, s tvářemi bludnými jako smrt.

Všichni se svlékli donaha a každý prohlédl své sousedy, zda nenesou znamení nemoci. I samotná chánova princezna, která stála za provizorní zástěnou z plachtoviny, na sobě měla jen členku zdobenou drahokamy. Marco si všiml její pružné siluety, vyrýsované na látce proti hořícímu ohni. Její služebné, samy nahé, pečlivě prohlédly svou paní. Jmenovala se Kokejin, Modrá princezna, a byla to sedmnáctiletá dívka – právě tolik let bylo Markovi, když se vydával na cestu z Benátek. Polovi měli za úkol dopravit ji v bezpečí k jejímu snoubenci, perskému chánovi, vnukovi Kublajchánova bratra.

Jako kdyby se to odehrálo v úplně jiném životě.

Opravdu první člen posádky onemocněl teprve před čtyřmi měsíci? Objevily se mu vředy v tříslech a pod pažemi. Choroba se potom rozšířila jako blesk, obrala galéry o schopné muže a vyvrhla je na tomto ostrově lidojedů a podivných zvířat.

I teď v temném pralesě znělo dunění bubnů. Divoši ale dobře věděli, že se k jejich táboru nesmějí přibližovat, stejně jako vlci vědí, že se mají vyhnout nakažené ovci, z níž je cítit rozklad a smrt. Jediné stopy po domorodcích představovaly lebky, připevněné za oční důlky k liánám a zavěšené z větví stromů jako varování před vstupem do džungle.

Nemoc dosud držela divochoy na uzdě.

Ale to už neplatí.

Krutým ohněm konečně chorobu zdolali a zůstalo jen několik přeživajících.

Ti, kteří neměli po těle červené vředy.

Před sedmi nocemi odvěkli zbývající nemocné v řetězech na kotvící lodě a ponechali je tam s vodou a potravinami. Ostatní zůstali na břehu a dávali si pozor, jestli se mezi nimi neobjeví nějaký nový nakažený. Umírající na lodích po celou dobu volali, škemrali, plakali, modlili se, proklínali je a křičeli. Nejhorší ze všeho ale byl občasný smích, maniakální a šílený, který zazníval z plavidel.

Raději jim měli milosrdně podříznout hrdla jediným máchnutím dýkou, ale všichni se báli potřísnit krví nemocných, a tak je poslali na lodě a uvěznil je tam s těmi, kteří již zemřeli.

Když dnešní noci zapadlo slunce, ve vodě se objevila podivná záře, shromážděná kolem kýlů dvou z lodí a šířící se jako mléčná skvrna na hladině inkoustově černé vody. Už tuto záři viděli, v kalužích a kanálech pod kamennými věžemi prokletého města, z něhož utekli.

Choroba se snažila uniknout z dřevěného vězení.

Zbývalo jediné.

Plavidla – všechny galéry s výjimkou jediné, určené pro jejich odplutí – byla podpálena.

Markův strýc Maseo se vydal mezi muže. Pokynul jim, aby opět zahalili svoji nahotu, ale bavlna a vlna nemohly zakrýt jejich hanbu.

„Co jsme to udělali...“, začal Marco.

„Nesmíme o tom nikde mluvit,“ řekl jeho otec a podal Markovi oblečení.
„Stačí jediné slovo o moru a všechny země nás odmítnou přijmout. Nebu-

deme moci vplout do žádného přístavu. Teď jsme ale sežehli veškerou chorobu očištěným ohněm, z naší flotily i z vody. Zbývá se jen vrátit domů.“

Když si Marco přetahoval šaty přes hlavu, otec si všiml, co nakreslil holí do písku. Pevně stiskl rty a rychle obrázek rozmazal patou. Prosebně vzhlédl ke svému synovi. „Nikdy, Marco... Nikdy...“

Vzpomínky však nešly tak snadno setřít. Marco sloužil u velkého chána jako učenec, vyslanec, a dokonce i kartograf, který sestavoval mapy mnoha porobených království.

Jeho otec znovu promluvil: „Nikdo se nikdy nesmí dozvědět, co jsme našli..., to místo bylo stíženo kletbou.“

Marco přikývl a nijak svůj obrázek nekomentoval. Zašeptal jen: „*Città dei Morti*.“

Otcova tvář, už takbledá, ještě ztuhla. Marco ale věděl, že otce neděsí jen mor.

„Přísaha, Marco,“ naléhal otec.

Marco zvedl oči k jeho tváři. Otec za poslední čtyři měsíce zestárl, jako po desetiletích strávených s chánem v Šangtu.

„Přísaha, při duchu své matky, že nikdy nepromluvíš o tom, co jsme našli a co jsme udělali.“

Marco zaváhal.

Otec ho popadl za rameno a zaryl mu do něj prsty. „Přísaha, synu. Kvůli sobě samému.“

Marco poznal v otcových očích, v nichž se odrážely odlesky plamenů, strach... a prosbu. Nemohl odmítnout.

„Budu mlčet,“ slíbil konečně. „Až do své smrti, i potom. Tak přísahám, otče.“

Připojil se k nim Markův strýc, který zaslechl jejich poslední slova. „Nikdy jsme tam neměli vstupovat, Niccolò,“ pokáral svého bratra, ale ve skutečnosti ta výtky mířila na Marka.

Na všechny tři padlo ticho, ztěžklé sdíleným tajemstvím.

Strýc měl pravdu.

Marco si představil tu říční deltu, na níž narazili před čtyřmi měsíci. Do moře se vléval černý tok, lemovaný hustým listovím a liánami. Potřebovali jen obnovit zásoby pitné vody a provést drobné opravy na dvou plavidlech. Nikdy se neměli vydávat dál, ale k Markovi se donesly zvěsti o velkém městě za nízkým pohořím. Opravy měly potrvat deset dnů, a tak se vypravil se čtyřicítkou chánových mužů do vnitrozemí.

Z hřebene hor Marco spatřil hluboko v pralese kamennou věž, jasně patrnou ve světle rozbřesku. Přitahovala ho k sobě jako maják a podněcovala jeho zvědavost.

Mrtvé ticho cestou džunglí ho však mělo varovat. Nikde žádné bubny jako nyní. Nezpívali ptáci a korunami neznělo vřeštění opic. Čekalo na ně město mrtvých.

Příchodem k jeho bránám se dopustili hrozná chyby.

A tento omyl je nestál jen krev.

Všichni tři hleděli k doutnajícím galérám u pobřeží. Jeden ze stěžňů se zlomil a padl do vody. Před dvěma desetiletími se otec, syn a strýc vypravili z italské půdy, vybaveni pečeti papeže Řehoře X., aby zavítali do Mongolské země a navštívili chánovy paláce a zahrady v Šangtu, kde se nakonec zabydli na příliš dlouho jako koroptve v kleci. Jako miláčci chánova dvora byli v pasti – neuvěznily je okovy, ale obrovské, dusivé přátelství, jemuž se nedalo uniknout, aniž by svého dobrodince urazili. Konečně tedy mohli mluvit o štěstí, že se jim podařilo vydat na zpáteční cestu do Benátek. Byli propuštěni ze služby, aby doprovodili paní Kokejin k jejímu perskému snoubenci.

Kdyby jejich flotila nikdy neopustila Šangtu...

„Brzy vyjde slunce,“ ozval se otec. „Musíme vyrazit. Je čas, abychom se vrátili domů.“

„Pokud dorazíme k našim požehnaným břehům, co řekneme Teobaldovi?“ zeptal se Marco. Použil rodné jméno jejich přítele a obhájce, který byl zvolen papežem Řehořem X.

„Nevíme, jestli ještě žije,“ odpověděl otec. „Byli jsme dlouho pryč.“

„Ale pokud ano, Niccolò?“ nedal se strýc.

„Řekneme mu vše, co víme o Mongolech, jejich obyčejích a jejich síle. Jak jsme měli zjistit na základě jeho dekretů. Ale o zdejších moru... nezbývá nic, o čem by se dalo hovořit. Je po všem.“

Maseo si povzdychl, ale neznělo to příliš ulehčeně. Marco tušil, nač jeho strýc myslí.

Všichni mrtví nepadli za obět moru.

Otec zopakoval pevněji, jako kdyby chtěl přesvědčit sám sebe: „Je po všem.“

Marco se podíval po obou starších mužích, orámovaných žhnoucím popelem a kouřem na nočním nebi. Nikdy nebude po všem, dokud si to budou pamatovat.

Sklopil pohled k zemi. Ten znak sice otec smazal, ale přesto mu stále svítil před očima. Ukradl mapu namalovanou na ušlapané kůře. Nakreslenou krví. Chrámy a věže v pralese.

Všechny liduprázdné.

Až na mrtvé.

Země byla poseta ptáky, kteří popadali na kamenná náměstí, jako kdyby je za letu srazil blesk. Nic nezůstalo ušetřeno. Muži, ženy ani děti. Dobytek ani zvířata na poli. Dokonce i velcí hadi viseli ochable z větví a kůži pod šupinami jim hyzdily velké boláky.

Přežili jen mravenci.

Všech velikostí a barev.

Hemžili se po kamenech a tělech a pomalu je rozebírali.

Mýlil se..., něco tu stále čekalo na západ slunce.

Marco zaplašil rozbíhající se vzpomínky.

Jakmile otec zjistil, co Marco ukradl z jednoho z klášterů, spálil mapu a rozptýlil popel do moře. Udělal to dokonce ještě předtím, než onemocněl první muž na lodi.

„Zapomeňme na to,“ vybídl ho otec tehdy. „Nemá to s námi nic společného. Nechtě to pohltí čas.“

Marco hodlal svůj slib a přísahu dodržet. Tento příběh nebude nikdy vyprávět. I tak se ale dotkl jednoho ze symbolů v písku. Zrovna on, který toho tolik sepsal do kroniky... Bylo v pořádku zničit takové poznatky?

Kdyby existoval nějaký jiný způsob, jak je uchovat...

Strýc Maseo vyslovil nahlas jejich obavy, jako kdyby Markovi četl myšlenky. „Co když ta hrůza ještě někdy povstane, Niccolò? Co když dorazí k našim břehům?“

„Pak to bude znamenat konec lidské krutovlády nad světem,“ odpověděl otec hořce a poklepal na křížek, který spočíval Maseovi na nahé hrudi. „Ten mnich věděl víc než ostatní. Jeho oběť...“

Křížek kdysi patřil otci Agreerovi. V tom prokletém městě obětoval dominikánský mnich vlastní život, aby je zachránil. Uzavřeli temnou dohodu. Nechali ho tam, opustili ho, na jeho vlastní příkaz.

Synovce papeže Řehoře X.

Zatímco na hladině dohasínaly poslední plameny, Marco tiše zašeptal: „Jaký Bůh nás zachrání příště?“

22. KVĚTNA, 18.32

INDICKÝ OCEÁN

10° 44' 07,87" J.Š., 105° 11' 56,52" V.D.

„Kdo chce další pivo, když už jsem tady dole?“ zavolal Gregg Tunis z podpalubí.

Doktorka Susan Tunisová se po manželově otázce usmála a vystoupila ze žebříku na palubu. Stáhla si vestu a odložila potápěčské vybavení na polici vedle kormidelní výzkumné jachty. Nádobí se stlačeným vzduchem zacinkaly o ostatní.

Stáhla si ručník z ramen a vysušila si plavé vlasy, sluncem a solí vybledlé téměř doběla. Jediným plynulým pohybem si rozepnula dlouhý zip obleku.

„*Bum-badabum... badabum...*“, ozvalo se ze skládacího křesla za ní.

Ani se neohlédla. Někdo zjevně strávil příliš mnoho času ve striptýzových klubech Sydney. „Profesore, musíte to dělat vždycky, když si svlékám potápěčskou kombinézu?“

Šedovlasý geolog, profesor Applegate, si posunul brýle na nose. V klíně držel otevřenou knihu o minulosti moře. „Bylo by negalanční, kdybych nevzal na vědomí přítomnost vlnadné mladé dámy odkládající přebytečný oděv.“

Svlékla si kombinézu z ramen a stáhla ji do pasu. Pod ní měla na sobě jednodílné plavky. Ze zkušeností věděla, že bikiny mají nepříjemnou tendenci zachytávat se za potápěčský oblek, a i když jí nevadilo, že ji okukuje o třicet let starší profesor ve výslužbě, nehodlala mu dopřávat příliš odvážnou show.

Její manžel vystoupal na palubu se třemi orosenými láhvemi ležáku sevřenými mezi prsty na jedné ruce. Široce se na ni zazubil. „Já věděl, že jsem tě tu slyšel.“

Protáhl svou štíhlou postavu. Měl na sobě jen bílé šortky a volnou rozepnutou košili. Pracoval jako lodní mechanik v přístavu Darwin a se Susan se seznámil před osmi lety v suchém doku během oprav jedné z univerzitních lodí. Před třemi dny oslavili páté výročí na palubě jachty kotvící sto námořních mil od atolu Kiritimati, známějšího pod názvem Vánoční ostrov.

Podal jí láhev. „Měla jsi štěstí?“

Dopřála si dlouhý doušek a vychutnávala chladivý nápoj. Po celood-

poledním cumlání slané náhubku dýchacího přístroje měla pořádně vyschlá ústa. „Zatím ne. Pořád nemůžu zjistit důvod těch úmrtí.“

Před deseti dny uvízlo na pobřeží Jávy osmdesát delfinů druhu *Tursiops aduncus* z Indického oceánu. Susanin výzkum se soustředil na dlouhodobé účinky interference sonarů s orientací kytovců, jež už v minulosti vedla k řadě delfiních a velrybích „sebevražd“. Obvykle s sebou měla skupinu asistentů – doktorandů a diplomantů, ale sem si vyrazila na dovolenou se svým starým učitelem. Bylo pouhou shodou okolností, že v oblasti právě došlo k hromadnému úmrtí – a proto se tu také zdrželi tak dlouho.

„Nemohlo by to mít na svědomí něco jiného než lidský sonar?“ uvažoval Applegate a črtal prstem kruhy do vysrážených kapek na láhvi piva. „Neustále tu dochází k drobným zemětřesením. Třeba nějaký podmořský záchvěv náhodou vydal tón o stejné frekvenci, která je přiměla, aby se vrhli na břeh.“

„Před pár měsíci jsme tu měli jedno slabší zemětřesení,“ přikývl Susanin manžel. Usadil se do křesla vedle profesora a poklepal na třetí křeslo, aby se k nim připojila. „Třeba teď došlo k nějakému následnému otřesu.“

Susan proti jejich odhadu nemohla nic namítat. Po sérii velkých zemětřesení v uplynulých dvou letech, která vyvolala i smrtící vlny tsunami, bylo dno silně narušeno. To by vyděsilo každého. Pořád ji to ale nepřesvědčovalo. Něco se tu dělo. Útes pod nimi byl podivně mrtvý. Ta trocha života, která tu zbývala, se stáhla do skalních puklin, ulit a písčinych děr. Skoro jako kdyby mořský život zadržoval dech.

Možná citliví živočichové opravdu jen reagují na miniaturní otřesy půdy.

Zamračila se a sedla si ke svému manželovi. Spojí se vysílačkou s Vánočním ostrovem, aby zjistila, jestli nenaměřili nějakou nezvyklou seismickou aktivitu. Mezitím měla zprávy, které ráno rozhodně jejího manžela dostanou do vody.

„Našla jsem něco, co vypadá jako zbytky starého lodního vraku.“

„Fakt?“ Narovnal se. V Darwinu Gregg nabízel prohlídky potopených válečných lodí z druhé světové války, kterých ležely při severním pobřeží Austrálie spousty. Takové objevy ho vždycky zaujaly. „Kde?“

Nepřítomně máchla paží za sebe, z pravoboku jachty. „Asi sto metrů napravo od nás. Viděla jsem jenom pár černých trámů, které vyčnívají z písku. Patrně se objevily po posledním velkém zemětřesení nebo je odkryl prů-

chod tsunami. Neměla jsem čas na průzkum. Myslela jsem si, že to přenechám odborníkovi.“ Škádlivě ho dloubla pod žebra a opřela se o něj.

Společně sledovali, jak se slunce sklání k obzoru a nakonec s posledním nesmělým zamrknáním mizí pod hladinou. Takový byl jejich zvyk. S výjimkou bouří si na moři nenechali ujít ani jeden západ. Loď se jemně pohupovala. V dálce zablikala světla proplouvajícího tankeru, ale jinak byli sami.

Vtom Susan polekalo ostré zaštekání. Nadskočila. Ani si neuvědomovala, že je pořád tak napjatá. Podivné, ostražitě chování útesu ji nějak nakazilo.

„No tak! Oscare!“ zavolal profesor.

Teprve v tu chvíli si Susan všimla, že jim chybí čtvrtý člen posádky. Pes zaštekal znovu. Vypasený australský honácký pes patřil profesorovi. Byl už celkem starý, začínala ho trápit artritida a obvykle trávil čas povalováním na sluníčku.

„Podívám se po něm,“ řekl Applegate. „Nechám vás dvě hrdličky samotné. Kromě toho si dojdou ještě pro jedno pivo, než se odeberu do postele.“

Profesor se zasténáním vstal a vydal se k přidi, aby tudy přešel na druhý bok. Vtom se však zastavil a hleděl k temnému nebi na východě.

Oscar znovu zaštekal.

Tentokrát ho Applegate nepokáral. Místo toho zavolal tichým, vážným hlasem na Susan a Gregga: „Na tohle byste se měli jít podívat.“

Susan vyskočila a Gregg ji následoval. Připojili se k profesorovi.

„Co to u všech všudy...“, zamumlal Gregg.

„Myslím, že jsme právě zjistili, co vyhnalo ty delfíny z moře,“ poznal Applegate.

Na východě světélkoval široký pruh oceánu strašidelnou září, která se zvedala a klesala s dmutím vln. Starý pes stál u zábradlí a jeho štěknutí přecházela v hluboká hrdelní vrčení.

„Co to sakra je?“ zeptal se Gregg.

Susan přistoupila blíž a odpovíděla: „O tom už jsem slyšela. Říká se tomu *mléčné moře*. Podobné výjevy hlásí lodi v Indickém oceánu už od časů Julese Verna. Roku 1995 jeden z nich dokonce zachytil satelit – ten pás ovšem měřil stovky čtverečních kilometrů. Tenhle je docela maličký.“

„Maličký? To zrovna,“ odfrkl si Gregg. „Co to ale přesně je? Něco jako červený příliv?“

Susan zavrtěla hlavou. „Ne docela. Červený příliv způsobují řasy. Tuhle září vyvolávají světélkující bakterie, které se patrně živí řasami nebo nějakým jiným substrátem. Nehrozí žádné nebezpečí. Ale ráda bych...“

Loď se náhle zachvěla, jako kdyby do ní zespondu vrazilo něco velkého. Oscar se rozštěkal ještě hlasitěji. Pes poskakoval u zábradlí a pokoušel se prostrčit hlavu mezi tyčemi.

Všichni tři k němu přistoupili a naklonili se přes palubu.

Kýl jachty olizoval zářící okraj světélkující vody. Z hlubin k nim vystoupal velký obrys – byl břichem vzhůru, ale stále se zmítal s vyceňnými zuby. Jednalo se o velkého, nejméně šestimetrového žraloka tygrovaného. Světélkující hladina kolem něj pěníla, bublala a pomalu se zbarvovala do odstínu červeného vína.

Susan si uvědomila, že kolem žralokova břicha nebublá voda, ale jeho vlastní maso, které se z něj odlupuje po velkých kusech. Hrozivý výjev klesl do hlubin, ale na hladině se objevovaly stovky dalších těl, umírajících nebo už mrtvých: sviňuchy, želvy i ryby.

Applegate ustoupil od zábradlí. „Zdá se, že si tyhle bakterie našly k snědku něco jiného než jen řasy.“

Gregg se k ní užasle otočil. „Susan...“

Nedokázala odtrhnout pohled od vražedné vyhlídky. Přes hrůznost té podívané v sobě nemohla potlačit záchvěv vědecké zvědavosti.

„Susan...“

Konečně se k němu s mírným podrážděním obrátila.

„Potápěla ses,“ vydechl a ukázal k moři. „V téhle vodě. Celý den.“

„No a? Byli jsme v ní všichni. I Oscar si trochu zaplavával čubičku.“

Gregg se jí nedokázal podívat do očí a neustále hleděl na její předloktí, které si mimoděk škrábala. Potápěčská kombinéza někdy trochu podráždí končetiny. Obavy, jež se mu zračily ve tváři, jí ale přiměly sklopit oči. Na kůži jí naskákala silná vyrážka, kterou drbání jen zhoršovalo.

Zírala, jak se jí pod kůží objevily červené podlitiny.

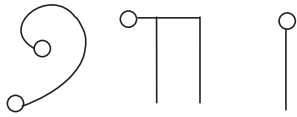
„Susan...“

Nevěřičně zalapala po dechu. „Panebože...“

Už jí však došla děsivá pravda.

„Je to... je to *ve mně*.“

NÁKAZA

1. kapitola

ČERNÁ MADONA

1. ČERVENCE, 10.34
BENÁTKY, ITÁLIE

Pronásledovali ho.

Stefano Gallo pospíchal přes otevřené náměstí. Ranní slunce už připalovalo dlažbu a obvyklý dav turistů vyhledával stinná místa, případně obléhal obchody se zmrzlinou, které stály ve stínu baziliky svatého Marka. Tato nejvznešenější z benátských památek s imponující byzantskou fasádou, masivními bronzovými koňmi a klenutými kopulemi však nebyla jeho cílem.

Ani takový svatostánek mu nemohl poskytnout ochranu.

Zbývala mu jediná naděje.

Když míjel baziliku, ještě přidal do kroku. Holubi mu uhýbali z cesty a poplašeně pleskali křídly, ale on na ně nedbal. Už se neskrýval. Objevíli ho. Na opačné straně náměstí si všiml toho mladého Egyptána s černýma očima a zastřiženým plnovousem. Jejich pohledy se střetly. Muž měl nyní na sobě tmavý oblek, který mu ladně splýval z širokých, vypracovaných ramen. Když poprvé oslovil Stefana, představil se jako student archeologie z Budapešti a spolupracovník Stefanova starého přítele a kolegy z Athénské univerzity.

Egyptán přišel do Museo Archeologico, aby tu pátral po konkrétní starožitnosti. Po menším pokladu. Obelisku z jeho země. Přál si, aby se – s finanční podporou jeho vlády – předmět vrátil do Egypta. Nabídl značnou částku. Stefano, jeden z kurátorů muzea, úplatek neodmítl; hrozilo, že se kvůli rostoucím úctům za manželčinu léčbu budou muset vystěhovat z jejich malého bytu. Přijetí takové tajné platby nebylo nijak nečekané – za posledních dvacet let egyptská vláda vykupovala národní

památky ze soukromých sbírek a tlačila na muzea, aby vrátila to, co právoplatně patřilo Egyptu.

Stefano tedy souhlasil a zprvu slíbil, že předmět dodá. Kdo si všimne ztráty jednoho malého všedního obelisku? Kamenný objekt zůstal téměř sto let uložený v bedně a jeho stručný popis patrně vysvětloval proč: *Neoznačený mramorový obelisk vykopaný v Tunisku, datovaný do období pozdních dynastií (26. dynastie, 615 př. n. l.)*. Nebylo na něm nic neobvyklého ani obzvláště zajímavého, pokud se člověk nezaměřil pozorněji na místo jeho původu. Pocházel ze sbírky, která krásnila jedno z římských Musei Vaticani: Řehořovo egyptské muzeum.

Bylo záhadou, jak tento obelisk skončil zde v Benátkách.

Včera ráno se Stefanovi dostal do rukou novinový výstřížek doručený soukromým kurýrem v obálce, na níž byl do voskové pečeti vyražen jediný symbol.

Σ

Řecké písmeno sigma.

Stefanovi ta pečeť nic neříkala, ale chápal důležitost přiloženého výstřížku. Jednalo se o jediný článek, starý tři dny, v němž se psalo o mužském těle, které bylo nalezeno na pláži Egejského moře s proříznutým hrdlem a nateklým tělem okousaným od úhořů. Výjimečně zuřivá bouře tělo vyvrhla z vodního hrobu. Zubní záznamy muže identifikovaly jako Stefanova univerzitního kolegu, který údajně poslal toho Egyptřana.

Byl mrtvý už několik týdnů.

Šok přiměl Stefana k ukvapenému činu. Tiskl si těžký objekt, zabalený do skelné vaty, k hrudi.

Ukradl obelisk ze skladu, i když věděl, že ho to – stejně jako jeho ženu a celou rodinu – ohrozí.

Neměl na výběr. Kromě pochmurného článku obálka obsahovala prostý nepodepsaný vzkaz, zjevně naškrábaný ve spěchu – psala ho ženská ruka a šlo o jasné varování. Tvrzení vzkazu se zdálo být nemožné a neuvěřitelné, ale sám si ho ověřil. Byla to pravda.

Za běhu potlačil vzlyk, který se mu dral z hrdla.

Nemá na vybranou.

Obelisk nesmí padnout do rukou toho Egyptřana. Pořád se ale jednalo o břímě, které nechtěl nést na bedrech déle, než bylo nezbytně nutné.

Jeho žena, dcera... představil si oteklé tělo svého kolegy. Potká stejný osud jeho rodinu?

Ach, Marie, co jsem to udělal?

Existovala jediná osoba, která od něj může obelisk převzít. Ta, která poslala tu obálku s varováním a pečetí s řeckým písmenem. Na konci vzkazu se zmiňovala o konkrétním místě a čase.

Už teď jde pozdě.

Egyptan nějak přišel na jeho krádež – musel vycítit, že se ho Stefano chystá zradit. A tak si pro něj přišel už za svítání. Stefano sotva utekl z kanceláře. Musel uprchnout pěšky.

Nebyl ale dostatečně rychlý.

Ohlédl se přes rameno. Egyptan zmizel v davu turistů.

Stefano se opět otočil dopředu a klopytal stínem Campanile di San Marco. Kdysi tato věž sloužila jako městská strážní věž, která shlížela na okolní doky a střežila přístav. Kéž by nyní ochránila i jeho.

Jeho cíl se nacházel na opačné straně malého náměstíčka. Před ním se tyčil Vévodský palác ze čtrnáctého století. Dvě patra gotických oblouků ho lákala k sobě a nabízela mu záchranu v podobě istrijského kamene a růžového benátského mramoru.

Sevřel obelisk ještě pevněji a zamířil přes ulici.

Je tam ještě? Převezme si od něj jeho břímě?

Vběhl do stínu stavby, pryč z palčivé záře slunce a paprsků odrážejících se od sousední hladiny moře. Potřeboval se ztratit v bludišti paláce. Kromě osobního obydlí vévody sloužil Palazzo Ducal i jako vládní budova, budova soudu, konferenční síň, a dokonce i jako staré vězení. Novější vězení stálo na druhé straně kanálu za palácem a bylo s ním propojené obloukovým mostem, slavným Mostem vzdechů, jímž kdysi uprchl Casanova jako jediný vězeň, jemuž se podařil útěk.

Stefano sklonil hlavu pod lodžii a modlil se ke Casanovovu duchu, aby kryl jeho vlastní únik. Když se ponořil do stínů, dokonce si povolil malé ulehčené vydechnutí. Znal palác dobře. V labyrintu jeho chodeb se člověk mohl snadno ztratit – jednalo se o dokonalé místo k tajnému dostaveníčku.

Nebo v to alespoň věřil.

Vstoupil do paláce západním klenutým průchodem spolu se skupinkou turistů. Před ním se otvíralo nádvoří se dvěma starými studnami a velkolepým mramorovým schodištěm, Scala dei Gianti, Schody obrů. Stefano obešel nádvoří a neustále se vyhýbal slunci. Protáhl se malým

soukromým vchodem a prošel několika administrativními místnostmi, které končily v bývalé komnatě inkvizitora, kde mnohé ubohé duše musely přetrpět ty nejkrutější a nejbolestivější výsledky. Stefano nezastavoval a pokračoval do sousední kamenné mučírny.

Někde za ním se přibouchly dveře a Stefano polekaně nadskočil.

Sevřel obelisk ještě křečovitěji.

Dostal zcela specifické instrukce.

Vydal se po úzkém zadním schodišti dolů do nejhlubších kobek zvaných Pozzi, Studny. Právě zde byli drženi ti nejnebezpečnější vězni.

A tady se taky měla uskutečnit plánovaná schůzka.

Stefano si vybavil onu řeckou pečeť.

Σ

Co to znamenalo?

Vstoupil do vlhké chodby, z níž odstupovaly kamenné cely, příliš nízké, než aby se v nich vězeň postavil. Tady vězni v zimě mrzli a v létě umírali žízni. Na mnohé z nich zapomněli všichni kromě potkanů.

Stefano rozsvítil malou baterku.

Spodní patro Pozzi vypadalo opuštěné. Jeho kroky se odrážely ozvěnou od kamenných stěn a zněly, jako kdyby ho někdo sledoval. Hrdlo se mu sevřelo strachem. Zpomalil. Přišel příliš pozdě? Zatajil dech a náhle se mu zastesklo po slunečním svitu, který opustil.

Zastavil se a projelo jím zachvění.

Z poslední cely se zablesklo světlo, jako kdyby vycítilo jeho váhání.

„Kdo je?“ zeptal se. „*Chi è là?*“

Ozvalo se zaškrábání podpatku o kámen, následované tichým hlasem, který promluvil italštinou se slabým cizím přízvukem.

„Poslala jsem vám ten vzkaz, *signore Gallo.*“

Na chodbu vykročila štíhlá postava s malou baterkou v ruce. Díky světlu se nedaly rozeznat její rysy, i když sklonila svítilnu k zemi. Byla celá oblečená v černé kůži, která jí těsně obepínala boky a řadra. Tvář jí halil šátek omotaný po beduínském způsobu, jenž nechával odkryté pouze oči odrážející světlo baterky. Pohybovala se s neuspěchanou elegancí, která trochu pomohla uklidnit jeho zběsilý tep.

Vystoupila ze stínů jako nějaká černá madona.

„Máte ten předmět?“ zeptala se.

„Ano... ano,“ vykotal a vykročil k ní. Natáhl k ní paži s obeliskem, z něhož spadla látka. „Nechci s tím mít nic společného. Psala jste, že ho můžete odnést někam do bezpečí.“

„To mohu.“ Pokynula mu, ať položí objekt na podlahu.

Shýbl se a rád se obelisku zbavil. Černý mramor se zvedal jako kostelní věž ze čtvercové základny o hraně deset centimetrů a končil ve výšce čtyřiceti centimetrů vrcholkem pyramidy.

Žena si sedla do dřepu proti němu a balancovala na špičkách černých kozaček. Přejela kuželem světla po jedolitém povrchu. Mramor byl na jednom místě odštípnutý a klikatila se přes něj hluboká prasklina. Bylo zjevné, proč na něj všichni zapoměli.

Přesto byla kvůli němu prolita krev.

A Stefano věděl proč.

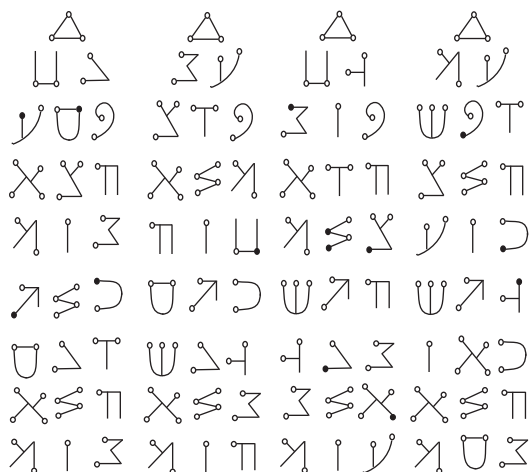
Natáhla se k němu a obrátila jeho baterku k zemi. Pohybem palce přepnula svoji svítilnu a bílá záře pobledla do tmavě červené. Každé smítko prachu na jeho kalhotách se rozzářilo, stejně jako bílé proužky košile.

Ultrafialové světlo.

Záře zalila obelisk.

Stefano už sám vyzkoušel totéž, když si ověřoval ženino tvrzení, a spatřil ten zázrak na vlastní oči. Naklonil se kupředu a prohlížel si všechny čtyři stěny obelisku.

Jejich povrch už nebyl černý, ale svítily na něm modrobílé znaky.

Nešlo o hieroglyfy. Jednalo se o jazyk, jenž předcházela starou egyptštinu. Stefano nedokázal v hlase potlačit úžas. „Opravdu to může být písmo...“

Z poschodí nad nimi k nim dolehla šeptaná slova a od zadního schodiště uslyšeli křupnutí uvolněných kamínků.

Vyděšeně se otočil a ztuhl.

Poznal klidnou, úsečnou intonaci šepotu ve tmě.

Ten Egyptan.

Byli odhaleni.

Žena zřejmě vycítila totéž, protože zhasla svítilnu a okolí se ponořilo do tmy.

Stefano pozvedl baterku, aby našel ve tváři oné černé madony nějakou naději. Místo toho ale v její ruce spatřil černou pistoli s hlavní prodlouženou tlumičem, která mu mířila na tvář. Pochopil a smířil se s osudem. Znovu ho oklamali.

„*Grazie, Stefano.*“

Mezi zábleskem ohně a ostrým zakašláním výstřelu mu hlavou probleskla poslední myšlenka.

Marie, odpusť mi.

3. ČERVENCE, 13.16

VATIKÁN

Monsignor Vigor Verona zdráhavě stoupal po schodech, stíhaný vzpomínkami na plameny a kouř. Na tak vysoké stoupání měl příliš těžké srdce. Připadal si o deset let starší než na svoji šedesátku. Na odpočívadle se zastavil a protáhl si záda s jednou rukou položenou na bedrech.

Kruhové schodiště nad ním se dusilo pod bludištěm lešení a provizorních plošin. Vigor věděl, že to přináší smůlu, ale přesto se shýbl a protáhl se pod malířským žebříkem. Pokračoval nahoru po temném schodišti na Torre dei Venti, Věž větrů.

Kvůli vůni čerstvé malby se mu málem oči zalily slzami. Cítil ale i jiné pachy jako fantomy z minulosti, na které by raději zapomněl.

Spálené maso, štiplavý kouř, žhnoucí popel.

Před dvěma lety změnila ohnivá exploze tuto věž v srdci Vatikánu v hořící pochodeň. Po nákladných opravách se pomalu vracela k pů-

vodní nádheře. Vigor se těšil na příští měsíc, kdy bude věž znovu otevřena a pásku přestřihne sama Jeho Eminence.

Především se ale těšil na to, až konečně uzavře minulost.

I slavná Poledníková místnost ve špici věže, kde se Galilei pokoušel dokázat, že Země obíhá kolem Slunce, už byla téměř zrestaurovaná. Vyžádalo si to osmnáct měsíců a péči nejméně dvaceti odborníků z řad umělců a historiků umění, aby se pracně podařilo vypreparovat původní fresky z nánosů sazí a popela.

Kéž by šlo všechno opravit barvou a štětci.

Jako nový prefekt Archivio Segretto Vaticano Vigor věděl, že podstatná část Vatikánských tajných archivů padla za obět plamenům, kouři a vodě. Tisíce starých knih, iluminovaných textů a archivních *registra* – svazků pergamenů a papírů svázaných v kůži. Během posledního století sloužily místnosti ve věži jako skladiště pro přebytek textů z hlavních místností archivů.

Nyní se v knihovně bohužel uvolnilo hodně místa.

„*Prefetto Verona!*“

Vigora zavolání vyrušilo ze vzpomínek a polekaně sebou trhl. Byl to ale jen jeho asistent, mladý seminarista Claudio, který ho oslovil z vrcholu schodiště. Čekal na Vigora v Poledníkové místnosti, kam dospěl o hodně rychleji než jeho starší nadřízený. Mladík přidržoval ke straně nepromokavou plastovou plachtu, která oddělovala schody od hlavní místnosti.

Před hodinou Vigora přivolal do věže vedoucí restauračního týmu. Vzkaz, který mu poslal, byl naléhavý a dosti záhadný. *Rychle přijď. Došlo k nanejvýš hroznému a úžasnému objevu.*

A tak Vigor opustil kancelář, aby se vydal na dlouhou cestu k opravované věži. Dokonce se ani nepřevlékl z černé sutany, kterou si předtím oblékl na schůzku s vatikánským sekretářem. Nyní toho litoval, protože těžký oděv ještě znesnadňoval namáhavý výstup. Konečně ale dorazil ke svému asistentovi a oťrel si vlhké čelo kapesníkem.

„*Tudy, prefetto.*“ Claudio mu stále přidržoval plachtu.

„*Grazie, Claudio.*“

Za závěsem panovalo v místnosti pekelné horko, jako kdyby kamenné stěny stále ještě vyzařovaly intenzivní teplo z požáru před dvěma lety. Šlo ale jen o účinky poledního slunce, které pražilo na nejvyšší vatikánskou věž. Řím postihla obzvláště silná vlna veder. Vigor se modlil za

trochu osvěžujícího vánku a za to, aby Torre dei Venti dokázala oprávněnost svého označení.

Zároveň ale věděl, že většina potu na jeho čele nemá nic společného s počasím, s dlouhým stoupáním ani s těžkou sutanou. Od požáru se vyhýbal návštěvě této místnosti a všechny opravné práce řídil zpozzdálí. I teď stál zády k jedné postranní místnosti.

Před Claudiem kdysi míval jiného asistenta.

Jakoba.

Při zdejším výbuchu nebyly zmařeny pouze knihy.

„Tady jste!“ zahlaholil hlas.

Rázným krokem se k nim vydal doktor Balthazar Pinosso, který měl na starosti dohled nad restaurováním Poledníkové místnosti. Byl to obr vysoký téměř dvě stě deset centimetrů a oblečený jako chirurg v bílém plášti a igelitových návlecích na botách. Respirátor si odsunul na čelo. Vigor ho dobře znal. Balthazar byl děkanem katedry dějin umění na Řehořově univerzitě, kde Vigor kdysi pracoval jako ředitel Papežského ústavu křesťanské archeologie.

„Prefekte Verono, děkuji, že jste tak rychle přišel.“ Mohutný muž se podíval na hodinky a obrátil oči v sloup v němém pobavení nad Vigorovým pomalým výstupem.

Vigor si jemného popíchnutí vážil. Poté, co přijal funkci nejvyššího správce archivů, málokdo se s ním odvažoval hovořit jinak než s uctivou bázní. „Kdybych měl tak dlouhé nohy jako ty, Balthazare, bral bych ty schody po dvou a dostal bych se sem o hodně dřív než chudák Claudio.“

„Tak to bychom to tady měli vyřídit co nejrychleji, aby ses mohl vrátit k odpolednímu zdímnutí. Nerad bych tě vyrušoval od pilného pracovního nasazení.“

Přes jeho žoviálnost mu Vigor v očích viděl jisté napětí. Také si všiml, že Balthazar poslal pryč všechny muže i ženy, kteří se tu činili při restaurování. Vigor proto pokynul Claudiovi, aby na něj počkal na schodech.

„Poskytnete nám pár minut soukromí, Claudio?“

„Jistě, *prefetto*.“

Jakmile se asistent vzdálil za plastovou plachtu, Vigor obrátil svou pozornost na bývalého kolegu. „Co je tak naléhavé, Balthazare?“

„Pojd'. Hned ti to ukážu.“

Když Vigor vykročil k opačné straně místnosti, viděl, že opravné práce už jsou skoro hotové. Po stěnách i na stropě kruhové místnosti

zachycovaly fresky Nicola Circignaniho výjevy z bible s cheruby a oblaky. Několik scén ještě zakrývaly hedvábné sítě, ale většina obrazů byla dokončena. I zobrazení zvěrokruhu na podlaze bylo vyčištěno a uhlazeno na holý mramor. Po straně procházel drobným otvorem ve stěně osamělý paprsek světla, který se zabodával do podlahy a ozařoval bílý mramorový poledník, jenž procházel tmavou dlažbou a měnil komnatu ve sluneční observatoř ze šestnáctého století.

Na protější stěně Balthazar odhrnul závěs a odhalil malou postranní místnost. Vypadalo to, že tu jsou stále původní bytelné dveře, protože jejich dřevěný povrch byl ožehlý od ohně.

Vysoký historik poklepal na bronzové panty, které držely dveře na místě. „Zjistili jsme, že mají bronzové jádro. Naštěstí. Tím pádem uchránily obsah následující místnosti.“

Vigor pocítil proti své vůli rostoucí zvědavost. „Co bylo uvnitř?“

Balthazar dveře otevřel. Vedly do těsného prostoru bez oken a s kamennými zdmi, mezi které se vešli sotva dva lidé naráz. Po obou stranách stály od podlahy ke stropu police napěchované knihami v kožených vazbách. Přes vůni čerstvé malby se tu ve vzduchu vznášela zatuchlina, která svědčila o moci staroby přebíjející lidské snažení.

„Jakmile jsme se sem dostali, provedli jsme inventarizaci,“ vysvětlil Balthazar. „Nic významného jsme ovšem nenašli. Většinou samé rozpadající se astronomické a námořní texty.“ Nahlas a mírně omluvně si povzdychl a vstoupil dovnitř. „Obávám se, že jsem měl být pečlivější, ale soustředil jsem se na Poledníkovou místnost. Na noc jsme sem stáveli na stráž jednoho vojáka švýcarské gardy. Domnívali jsme se, že je to bezpečné.“

Vigor následoval Balthazara do postranní komůrky.

„Taky jsme tady uskladňovali nějaké nástroje,“ pokračoval Balthazar a máchl rukou ke spodní polici. „Aby se nám pořád nepletly pod nohama.“

Vigor zavrtěl hlavou. Jeho únava z horka a nepříjemných vzpomínek rostla. „Nerozumím. Proč jsi mě tedy zavolał?“

Mohutnému muži se z hrudi vydralo něco jako zavrčení. „Před týdnem,“ odpověděl, „jedna z hlídek nacytala někoho, kdo se tu potloukal.“ Balthazar mávl paží kolem sebe. „Přimo tady.“

„Proč mě nikdo neinformoval?“ zeptal se Vigor. „Ztratilo se něco?“

„Ne, to je právě ono. Byl jsi v Miláně a stráž toho vetřelce vyrušila. Předpokládal jsem, že šlo o běžný pokus o krádež, kdy se zloděj snažil

využít zmatku s příchody a odchody pracovníků. Potom jsem sem pro všechny případy postavil ještě jednu stráž.“

Vigor mu pokynul, ať pokračuje.

„Dneska ráno sem ale jeden z restaurátorů vracel svítilnu a při ukládání ji měl pořád zapnutou.“

Balthazar se natáhl za Vigora a zavřel dveře, čímž odřízl světlo z hlavní místnosti. Stiskl tlačítko na malé baterce, která vzápětí zalila oba muže nachovou září. „Při restaurování uměleckých děl používáme ultrafialové světlo, protože v něm vidíme podrobnosti, které by nám jinak mohly uniknout.“

Balthazar ukázal na mramorovou podlahu.

Vigor už si ale všiml, co se objevilo ve světle baterky. Hrubě načrtnutý tvar uprostřed podlahy.

Stočený drak s hlavou obrácenou k vlastnímu ocasu.

Vigor zalapal po dechu. Dokonce se i zapotácel, jak ho zalila hrůza v kombinaci s nevírou. V uších mu zazněla vzdálená vzpomínka na výkřik a na krev.

Balthazar mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Jsi v pořádku? Asi jsem tě na to měl připravit.“

Vigor před jeho sevřením uhnul. „Ne... nic mi není.“

Na důkaz pravdivosti svých slov si klekl na zem, aby si znak prohlédl podrobněji. Jednalo se o symbol, který znal až příliš dobře. Znak Ordinis Draconis, Císařského dračího dvora.

Balthazar se mu zadíval do očí. Jejich bělmo se v ultrafialovém světle nepřírozeně lesklo. Právě Dračí dvůr způsobil ten požár před dvěma lety s pomocí zrádného bývalého prefekta Tajných archivů, prefetta Alberta, který byl nyní po smrti. Vigor tento příběh považoval už dávno za uzavřený, zejména nyní, když věž jako Fénix pomalu povstávala z popela.

Co tu ten znak dělá?

Prasklo mu v levém koleně. Zdálo se, že ten symbol je načrtnutý ve spěchu, jen jako hrubý náznak.

Balthazar mu stál nad rameny. „Prohlížel jsem si ho zvětšovacíím sklem. Našel jsem kapku restaurační pasty *pod* ním, což znamená, že ho tu někdo nakreslil nedávno. Odhaduji, že během posledního týdne.“

„Ten zloděj...“ zahučel Vigor, když si vzpomněl na začátek Balthazarova vyprávění.

„Možná to nakonec nebyl jen obyčejný zloděj.“

Vigor si promnul koleno. Ten symbol mohl mít jen nějaký hrozivý význam. *Hrozba či varování, možná vzkaz dalšímu agentu Dračího dvora ve Vatikanu.* Vybavil si formulaci Balthazarova vzkazu: *Došlo k nanejvýš hroznému a úžasnému objevu.* Při pohledu na draka už chápal použití slova *hrozný*.

Ohlédl se přes rameno. „Zmínil ses také o něčem *úžasném*.“

Balthazar přikývl. Sáhł za sebe a otevřel dveře, aby sem opět vpustil světlo z hlavní komnaty. Fosforeskující drak v jasné záři ihned zmizel.

Vigor dlouze vydechl.

„Pojď se podívat na tohle.“ Balthazar si klekl vedle Vigora. „Nebýt toho nakresleného symbolu, vůbec bychom si toho nevšimli.“

Opřel se o dlaň a druhou rukou přejel po holém kamenu. „Odhalil jsem ji až lupou. Zahlédl jsem ji, když jsem zkoumal světélkujícího draka. Zatímco jsem na tebe čekal, očistil jsem z té rytiny staletý nános prachu a špíny.“

Vigor hleděl na kamennou podlahu. „Z jaké rytiny?“

„Nakloň se blíž a přejeď tudy prsty.“

Vigor se soustředil a poslechl. Ten nápis spíše nahmatal, než spatřil, jako slepec, který čte Braillovo písmo.

Vigor ani nepotřeboval Balthazarovo hodnocení, aby poznal, že ta rytina je hodně stará. Symboly byly rázné a odměřené jako zápis vědecké rovnice, ale nešlo o žádný fyzikální vzoreček. Jako bývalý ředitel Papežského ústavu křesťanské archeologie Vigor ihned věděl, na co se dívá.

Balthazarovi jeho reakce neušla. Ztišil hlas do konspiračního šepotu. „Je to opravdu ono?“

Vigor se narovnal a oťřel si prach z prstů. „Písmo starší než hebrejské,“ zahučel. „První jazyk vůbec, pokud uvěříš tomu, co se povídá.“

„Proč je tady? Co to znamená?“

Vigor zavrtěl hlavou a prohlížel si podlahu. V hlavě se mu formovala další otázka. Znovu si v duchu představil ten dračí znak, nyní osvětlený spíše jeho obavami než ultrafialovou baterkou. Drak se stácel kolem nápisu, jako kdyby ho chránil.

Znovu si vzpomněl na přítelovu dřívější poznámku. *Nebýt toho nakresleného symbolu, vůbec bychom si toho nevšimli.* Třeba drak nápis nechránil, ale spíše na něj upozorňoval, stavěl jej do příslovečné záře reflektorů.

Kdo ho ale měl objevit?

Vigor měl stále před očima dračí znak a zároveň v náručí cítil tíhu Jakobova kouřícího a spáleného těla.

V tu chvíli mu došla pravda. Vzkaz není určen dalšímu agentu Dračího dvora, zrádci, jako byl prefekt Alberto. Má přilákat pozornost člověka, který zná historii Dračího dvora a který okamžitě pochopí jeho význam.

Ona neznámá osoba tu vzkaz nechala pro něj.

Jenže proč? Jaký je jeho smysl?

Vigor se pomalu postavil. Znal někoho, kdo by mu mohl pomoci, někoho, kontaktu s nímž se v uplynulém roce vyhýbal. Dosud nebylo třeba zůstat ve styku, zejména poté, co se dotyčný rozešel s Vigorovou neteří. Vigor ovšem věděl, že jeho rezervovanost neplyne jen ze zlomeného srdce. Ten muž mu, stejně jako tato věž, připomínal zdejší krvavou minulost, na niž chtěl zapomenout.

Teď ale neměl jinou možnost.

Před očima mu žhnul dračí symbol coby jakési hrozivé varování.

Potřeboval pomoc.

4. ČERVENCE, 23.44

TAKOMA PARK, MARYLAND

„Grayi, vynesesh odpadky z kuchyně?“

„Hned, mami.“

Velitel Gray Pierce zvedl v obývacím pokoji prázdnou láhev od piva Sama Adamse – další oběť oslavy Dne nezávislosti u jeho rodičů – a vsunul ji do plastového koše pod paží. Aspoň že už večírek pomalu končí.

Podíval se na hodinky. Byla skoro půlnoc.

Sebral další dvě láhve ze stolku a zastavil se před otevřenými dveřmi, aby si vychutnal závan svěžího vzduchu přes ochranné síto. Noc voněla jasmínem, do něhož se mísil pach ohňostrojů, které odpálili na veřejné party. V dálce dozníval sykot a práskání rachejtlí. Ze zadního dvora zavyl pes, popuzený hlukem.

Na přední verandě bungalovu Grayových rodičů zůstávalo několik posledních hostů, pohupovali se na houpačce, opírali se o zábradlí a užívali si chladné povětrí po obvyklém parnu marylandského léta. Před pár hodinami odtud sledovali ohňostroj a poté se pomalu rozcházel do noci. Zbyli tu jen ti nejvytrvalejší.

Jako Grayův šéf.

Ředitel Painter Crowe se opíral o sloupek vedle univerzitního asistenta, který pracoval u Grayovy matky. Byl to cílevědomý mladík z Konga, který dostal stipendium na Univerzitě George Washingtona. Painter se ho vyptával na stav válčení v jeho rodné zemi. Zdálo se, že i na večírku ředitel Sigma Force drží prst na tepu světa.

Proto taky byl tak vynikající ředitel.

Sigma Force fungovala jako skrytá polní odnož DARPY, Agentury pro pokročilé výzkumné projekty ministerstva obrany. Její členové vyjžděli na operace, které měly za cíl zabezpečit nebo neutralizovat technologie životně důležité pro Spojené státy. Do týmu Sigmy patřili bývalí příslušníci speciálních jednotek, potají vybraní a zařazení do doktorských studií, takže vytvářeli militarizovaný oddíl technicky trénovaných agentů. Nebo, jak s oblibou žertoval Grayův kolega Monk, *zabijáckých vědců*.

Zdálo se, že s takovou zodpovědností na bedrech jediné uvolnění pro ředitele Crowea představovala sklenka skotské postavená na zábradlí. Opatroval si ji celý večer. Jako kdyby na sobě cítil Grayův pohled, kývl na něj přes dveře.

V mdlém svitu několika luceren se svíčkami ředitel vrhal v tmavých kalhotách a vyžehlené lněné košili nepravidelný stín. V rysech jeho tváře se odrážela krev indiánských předků.

Gray si prohlížel ředitelovy líce a pokoušel se na nich vystopovat nějaké známky napětí. Věděl, pod jakým tlakem jeho nadřízený musí být. Organizační struktura Sigmy právě procházela interním auditem NSA a DARPY a souběžně s tím vznikala zdravotní krize v jihovýchodní Asii. Gray byl proto rád, že vidí Crowea mimo svou podzemní kancelář.

Aspoň na jeden večer.

Ředitel byl však i tak přinejmenším napůl ve službě.

Jako kdyby Painter uhádl jeho myšlenky, protáhl se, odlepil se od zábradlí a přikročil ke dveřím. „Měl bych vyrazit,“ zavolal na Graye a pohledem zkontroloval hodinky. „Říkal jsem si, že se ještě zastavím v kanceláři a ověřím si, že Monk s Lisou v pořádku dorazili na místo.“

Oba vědci, Lisa Cummingsová a Monk Kokkalis, byli vysláni, aby vyšetřili zdravotní krizi na indonéských ostrovech. Odjeli dnes ráno jako externí spolupracovníci Světové zdravotnické organizace.

Gray vyšel na verandu a potřásl šefovi rukou. Věděl, že Painterův zájem o cestu těch dvou přesahuje běžnou starost ředitele polních operací. Šlo o starost zamilovaného muže.

„Lisa je určitě v pořádku,“ ujistil ho Gray, který věděl, že se Lisa s Painterem v poslední době sotvakdy odloučili. „Pokud si tedy přibalila ucpávky do uší. Monkovo chrápání dokáže z letadla urvat motory. A když už mluvíme o té žesťové kapele v podobě jednoho muže, pokud něco zjistíte, dejte to vědět i Kat...“

Painter pozvedl ruku. „Dnes večer už mě dvakrát prozváněla, jestli něco nevím.“ Obrátil do sebe zbytek skotské. „Zavolám jí, hned jak bude něco nového.“

„Mám dojem, že se jí dřív ozve Monk, když se teď musí hlásit hned dvěma ženám.“

Painter se usmál, byť trochu unaveně.

Před třemi měsíci si Kat s Monkem přinesli domů tříkilovou holčičku pokřtěnou Penelope Anne. Když Monkovi přidělili tuto operaci, žertoval, že unikne plenkám a pľnočnřmu krmenř, ale Gray dobře poznal, jak je jeho příteli ľito, že musí opustit ženu i dcerku.

„Dřky, že jste přřšel, pane řediteli. Uvidřme se rano.“

„Poděkujte, prosřm, za mě i vařim.“

Gray se ohľedľ k ostrůvku světla po levě straně domu, které vycházelo ze samostatně stojící garáže. Otec se tam před nějakou dobou stáhl. Vřechny ohňostroje se dnes večer neomezovaly jen na ulici. V poslední době se Grayův otec ocital ve stále obtřžnějšř společenské situaci, protože Alzheimerova nemoc postupovala a on zapomřnal jměna a opakoval otázky, na něž už slyšel odpověď. Vřsledná frustrace vedla k soukroměmu vřbuchu mezi otcem a synem. Potě otec oddusal do garáže a do své dílny.

Uchyloval se tam stále častějš. Gray měl podezřření, že to není ani tak kvůli tomu, aby se ukryl před světem, jako spřše aby hledal útěchu v dubových prknech, pokroucených hobľinách a spravně usazeněm vřtáku. Přes tento druh terapie vřsak Gray v otcovřch očřch rozeznával rostoucí strach.

„Vřřřdřm jim to,“ zamumlal Gray.

Po Painterově odchodu nāsledovali i poslední hostě. Některř se jeřtě

zastavili uvnitř, aby se rozloučili s jeho matkou, a s jinými se rozloučil Gray. Brzy měl verandu sám pro sebe.

„Grayi!“ zavolala matka z nitra domu. „Ty odpadky!“

S povzdychem se shýbl a zvedl koš s prázdnými láhvemi, plechovkami a plastovými kelímky. Pomůže matce s úklidem a vydá se na kole zkratkou ke svému bytu. Zavřel za sebou ochranné dveřní síto, zhasl na verandě světlo a vydal se chodbou ke kuchyni. Slyšel hučení myčky nádobí a cinkání talířů ve dřezu.

„Já to dodělám, mami,“ řekl při vstupu do kuchyně. „Jdi si odpočinout.“

Matka se k němu otočila od dřezu. Měla na sobě modré bavlněné kalhoty, bílou hedvábnou blůzu a vlhkou kostkovanou zástěru. V takových chvílích, kdy byla vyčerpaná povinnostmi hostitelky, ho vždycky zaráželo, jak staře vypadá. Co je to za starou bělovlasou paní v matčině kuchyni?

Pak na něj mávla mokrým hadrem a zrušila kouzlo okamžiku.

„Jen vynes ty odpadky. Už jsem skoro hotová. A řekni otcí, ať jde dovnitř. Edelmannovi nejsou nijak nadšení z jeho nočního kutění. Ach, a zabalila jsem zbytek kuřete. Mohl bys ho donést do lednice v garáži?“

„Budu se pro něj muset vrátit.“ Zvedl dva plastové pytle s odpadky a v druhé ruce nesl koš s prázdnými láhvemi. „Hned jsem zpátky.“

Bokem strčil do zadních dveří, aby si je otevřel, a vyšel na temný dvorek. Opatrně sestoupil ze dvou schodů a vydal se ke garáži, vedle níž stála řada vyrovnaných popelnic. Pohyboval se tiše a snažil se, aby se neozvalo ani cinknutí láhve. Zradil ho však zahradní rozstříkovač.

Zakopl a láhve zarachotily, jak se pokoušel udržet rovnováhu. Sousedův teriér podrážděně zaštěkal.

K čertu...

Jeho otec nahlas zaklel z garáže. „Grayi? Jestli jsi to ty..., pojď mi sem sakra pomoci!“

Gray zaváhal. Po večerní hádce nechtěl ještě půlnoční přívažek. V posledních dvou letech spolu vycházeli docela dobře, když po celoživotním odcizení konečně našli společnou řeč. Ovšem minulý měsíc, když se opět začaly zhoršovat otcovy poznávací testy, vrátila se tomu uzavřenému muži útočná povaha.

„Grayi!“

„Počkej!“ Vyhodil smetí do jedné otevřené popelnice a koš s láhvemi postavil vedle. Obrnil se a přešel ke světlu vycházejícímu z otevřené garáže.

Do nosu ho udeřil pach pilin a fermeže, který mu připomněl horší dny. *Podej mi ten zatracenej pásek, ty mrňavej... Já ti ukážu, používat moje nářadí... Dej si tu pazouru ze zadku, než ti ji urazím...*

Otec klečel na podlaze vedle rozsypané plechovky s hřebíčky a sbíral je. Gray si na zemi všiml krvavé šmouhy od otcovy levé ruky.

Jakmile vstoupil, otec k němu zvedl hlavu. Ve světle zářivek se nedaly popřít jejich společné rodové rysy. Otcovy modré oči hleděly stejně ocelově jako Grayovy a oba měli ostře řezané tváře po velšských předcích. Nemohl tomu uniknout. Stával se z něj jeho otec. I když měl dosud černé vlasy, objevovalo se mezi nimi několik šedivých pramínků.

Přešel k němu a ukázal k umyvadlu v zadní části garáže. „Jdi si to umýt.“

„Neříkej mi, co mám dělat.“

Gray otevřel ústa, aby se začal dohadovat, ale rozmyslel si to a sklonil se, aby otci pomohl. „Co se stalo?“

„Hledal jsem vruty do dřeva.“ Otec máchl pořezanou rukou k pracovnímu pultu.

„Ale tohle jsou hřebíky.“

Otec po něm rychle loupil očima. „Nepovídej, šerloku.“ V pohledu mu svítila sotva potlačovaná zlost, ale Gray věděl, že pro tentokrát není namířená na něj.

Zůstal proto potichu a mlčky sesbíral hřebíky do plechovky. Otec zíral na svoje ruce, jednu krvavou, druhou čistou.

„Tati?“

Mohutný muž potřásl hlavou a nakonec pronesl tiše: „Zatraceně...“

Gray se nehádal.

Když byl malý, otec pracoval na texaských ropných polích, dokud ho úraz neposlal do invalidního důchodu – ztráta nohy v koleni změnila naftaře v ženu v domácnosti. Gray musel nést na bedrech hlavní nápor otcovy frustrace – nic nedělal dost dobře a pořád nedokázal být takový, jakého ho jeho otec chtěl mít.

Teď Gray sledoval, jak se otec dívá na svoje ruce, a došla mu tvrdá pravda. Možná byla po celou tu dobu otcova zlost namířena do vlastního nitra. Jako teď. Třeba se nevztekal proto, že nemá syna, jakého si přál, ale že sám není takový, jak by chtěl. A zanedlouho už nebude schopen dělat ani tohle.

Gray zkoušel najít nějaká slova.

Přitom mu do mysli proniklo burácení motocyklu. Na ulici zakvílely pneumatiky.

Gray se narovnal a položil plechovku s hřebíky na ponk. Otec zanařoval nad hulvátským řidičem – patrně nějaký opilý blázen. Gray se ale natáhl a zhasl světla v garáži.

„Co to děláš?“

„Zůstaň dole,“ přikázal mu Gray.

Něco tu nesedělo...

Objevila se motorka – černá a silná Yamaha V-max. S hřmotem jim vjela do výhledu a pokračovala smykem v cestě. Měla zhasnutá světla. Právě to Graye znepokojilo. Ulici neprotínal žádný kužel světla, jenž by předcházel hlasitý stroj. Motocykl jel potmě.

Aniž by zpomalil, klouzal bokem napřed a s kouřícími pneumatikami se pokoušel zatočit na jejich příjezdovou cestu. Na okamžik se zakymácel, ale vzápětí našel rovnováhu a vyrazil kupředu.

„Co to má sakra znamenat!“ vyštěkl Grayův otec.

Řidič nezvládl zatáčku, obrubník chodníku vyhodil kola do výšky a motorka se naklonila ke straně. Řidič se ji pokoušel vyrovnat, ale zadní blatník zachytil za okraj schodu na verandu.

Motocykl se převrátil a vyslal do noci spršku červených jisker jako další ohňostroj Dne nezávislosti. Řidič nárazem vyletěl ze sedla, překulil se přes rameno a zůstal ležet nedaleko otevřených vrat garáže.

Motor stroje zakašlal a zmlkl.

Jiskry pohasly.

Na dvůr padla tma.

„Kristova noho!“ vykřikl Grayův otec.

Gray mu jednou rukou pokynul, aby zůstal v garáži, a druhou vytáhl z ramenního pouzdra devítimilimetrového glocka. Přispěchal k ležící postavě, celé v černé kůži, s šátkem a helmou.

Tiché zasténání odhalilo dvě skutečnosti: řidič byl stále naživu a byla to žena. Ležela na boku schoulená do klubička, s potrhaným koženým oděvem.

V zadních dveřích do domu se objevila Grayova matka, přilákaná hlukem. „Grayi...?“

„Zůstaň uvnitř!“ vykřikl na ni.

Jak se blížil ke zraněné ženě, všiml si, že se pár kroků od motorky rýsuje proti světlému betonu příjezdové cesty nějaký černý tvar. Vypa-

dal jako krátký a silný černý kámen, který praskl nárazem. Z tmavého nitra se v měsíčním světle odrážel lesk kovového jádra.

Grayův pohled ale přilákal odraz stříbrného přívěsku kolem ženina krku. Ve tvaru draka.

Gray ho okamžitě poznal. Sám nosil kolem krku stejný – jednalo se o dárek od starého protivníka, varování a příslib, že se jejich cesty znovu protnou.

Sevřel pistoli pevněji.

Žena se s dalším tichým zasténáním překulila z boku na záda. Zem pod ní barvila krev jako černá stružka, která stékala k posekanému trávniku. Gray její zranění poznal.

Střelili ji zezadu.

Žena zvedla ruku a stáhla si z hlavy helmu. Objevila se známá tvář, zrůzněná bolestí a orámovaná černými vlasy. Snědá pleť a oči ve tvaru mandle, jež k němu vzhlížely, odhalovaly její euroasijský původ i její totožnost.

„Seichan...“ vydechl.

Natáhla k němu tápavě ruku. „Veliteli Pierci..., pomozte mi...“

Vnímal v jejích slovech bolest – ale zároveň emoci, jakou od tohoto chladného nepřítele ještě nikdy neslyšel.

Strach.

2. kapitola

KRVAVÉ VÁNOCE

5. ČERVENCE, 11.02
VÁNOČNÍ OSTROV

Další zahálčivý den na pláži...

Monk Kokkalis kráčet za svým průvodcem po úzkém písčném pruhu. Oba muži měli na sobě totožné protikontaminační obleky Bio-3. To není nejvhodnější oděv k procházce pod tropickým sluncem. Monk se do obleku svlékl do trenýrek, ale i tak mu bylo hrozné horko a pomalu se pod plastem opékal. Zastínil si oči před poledním svitem a vyhlédl na hororovou scénu opodál.

Západní záliv Vánočního ostrova pěníl a kypěl mrtvolami, jako kdyby z hlubin vyvělo na povrch samotné peklo. Čáru přílivu označovala těla ryb a na pláži ležely hromady žraloků, delfínů, želv, a dokonce i jedna menší velryba. Dalo se ovšem jen obtížně poznat, kde jedno tělo končí a druhé začíná, protože svalovina a šupiny splývaly do jediné čpějící masy rozkládající se tkáň. Kromě toho tu ležely i desítky těl mořských ptáků – na pobřeží stejně jako ve vodě. Pravděpodobně je přilákala vyhlídka hostiny na zdejších mršinách, ale pak sami podlehli neznámé otravě.

Nedaleko od nich vystříkla z otvoru v pobřežním útesu sprška vody doprovázená zvonivým zvukem, jako kdyby samotný oceán lapal z posledních sil po dechu.

Oba muži se vyhnuli vodní tříšti a pokračovali na sever po úzké pěšince čistého písku mezi přílivovou zónou smrti a příkrými útesy porostlými džunglí.

„Připomeňte mi, ať si na lodi nedávám žádné plody moře,“ zahučel Monk přes dýchací přístroj. Byl rád, že je oblek vybaven vlastní nádrží

se stlačeným vzduchem. Mohl si jen představit, jaký puch asi musí doprovázet zdejší pohřebiště.

Také se mu ulevilo, že jeho společnice, doktorka Lisa Cummingsová, zůstala na palubě lodi u protější strany ostrova. *Paní moře* křížovala v Zátocě létajících ryb, v bezpečí proti větru od ohavného zápachu, který se šířil z jedovaté břechky na západním břehu.

Jiní ale neměli takové štěstí.

Po příplutí se za ranního rozbřesku Monk stal svědkem evakuace stovek mužů, žen a dětí v různém stadiu nákazy: někteří byli slepí, jiní měli jen puchýře a nejhorším případům odumíraly rozsáhlé hnisající pásy kůže. Toxické parametry sice rychle klesaly, ale celý ostrov byl v rámci předběžných opatření vystěhován.

Velká, přepychová *Paní moře* se na své první plavbě mezi ostrovy Indonésie změnila v nouzovou lékařskou loď. Zároveň sloužila jako řídicí centrum týmu Světové zdravotnické organizace (WHO), který sem povolali, aby odhalil příčinu a zdroj náhlé otravy okolních moří.

Proto tu také dnes ráno byl Monk: hledat v doznívající tragédii odpovědi. Zatímco se brodil v žumpě rozkládajících se těl, Lisa na palubě využívala svých lékařských zkušeností. Monk měl zkušenosti z oboru soudního lékařství a biologie, a proto vybrali ze Sigmy pro tuto misi právě jeho. Riziko operace bylo klasifikováno jako nízké – šlo jen o pozorování – a jednalo se tedy o vhodnou akci, na níž se měl po tříměsíční rodinné dovolené opět pomalu zapracovat.

Raději obrátil myšlenky jiným směrem. Nechtěl vzpomínat na svou malou holčičku, když se brodil tímhle marastem. Nemohl si ale pomoci. Znovu se mu vybavily Penelopiny modré oči, buclaté tvářičky a jemné chmýří plavých vlásků, tak nepodobné otcově vyholené hlavě a drsné tváři. Jak mohlo z jeho genů vzejít něco tak krásného? Na druhou stranu, jeho žena měla krásy na rozdávání. Ani tady nedokázal zcela potlačit fyzickou bolest v hrudi – stýskalo se mu po nich, jako kdyby k nim byl připoután pupeční šňůrou sdílené krve. Nemohl uvěřit, že je tak šťastný.

Jeho průvodce, doktor Richard Graff, mořskou solí ošlehaný oceánský výzkumník z Queenslandské univerzity, si před ním klekl na jedno koleno. Nevěděl nic o skutečné Monkově totožnosti, jen to, že ho přizvali jako odborníka. Graff si položil plastovou nádobu pro odběr vzorků na plochý kámen. I přes obličejovou masku bylo vidět, jak je jeho tvář stažená napětím a starostmi.

Nastal čas, aby se pustili do práce.

Vysadili je tu z nafukovacího člunu, který vytáhli na břeh mimo zónu smrti, a ponechali u něj příslušníka Královského australského námořnictva. Na evakuaci ostrova dohlížela šalupa Australské pobřežní hlídky.

Odlehlý ostrov dva tisíce pět set kilometrů severozápadně od Perthu patřil ještě k Austrálii. Objeven byl na Boží hod vánoční roku 1643 a posléze tento neobydlený ostrov kolonizovali Britové, aby využili jeho zásoby fosforu. Zřídili tu doly a najali pracovníky z okolních indonéských ostrovů. Doly sice ještě fungovaly, ale hlavní příjem zdejšími lidem kynul z turistického ruchu. Tři čtvrtiny ostrovních kopců porostlých hustým deštným pralesem byly vyhlášeny za národní park.

Teď se sem ale hned tak žádní turisté nepodívají.

Monk přistoupil k doktoru Richardu Graffovi.

Graff se po něm ohlédl a mávl rukou v rukavici na pochmurný výhled kolem. „Podle hlášení místních rybářů to začalo přibližně před čtyřmi týdny,“ vykládal. „Pasti na humry byly najednou plné prázdných schránek a těla korýšů se rychle rozkládala. Od vlečných sítí měli muži popálené ruce. A všechno se jen zhoršovalo.“

„Co se tady podle vás stalo? Došlo k rozptýlení nějaké jedovaté látky?“

„Bezpochyby tady máme co do činění s jedem, ale ne s jeho únikem.“

Vědec rozložil černý vak na vzorky označený varovným znakem pro nebezpečné chemikálie a ukázal na příboj. Ve vodě se vznášela napěněná žlutavá hmota jako jedovatý vývar z masa a kostí.

Mávl paží. „Tohle všechno je práce matky přírody.“

„Jak to myslíte?“

„Díváte se na sinice, příteli. Jde o dávné předchůdce moderních bakterií a řas. Před třemi miliardami let jich byly oceány plné. A nyní jich opět přibývá. Specializují se právě na ně. Takový vodní květ jsem studoval už i u Velkého korálového útesu. Jde o směs sinic a řas, která dokáže pokrýt plochu fotbalového hřiště rychleji, než vy sníte oběd. Tyhle zatracené organismy uvolňují do prostředí různé biotoxiny, dost silné na to, aby vyvolaly na kůži vznik puchýřů. Když se usuší a převedou do aerosolu, mají dráždivé účinky pepřového spreje.“

Monk si představil zkázu v největším městě ostrova, které se nacházelo kousek od zdejšího zálivu, přímo v cestě větrů. „Tvrdíte, že se tu přihodilo právě tohle?“

„Nebo něco podobného. Sinicím se daří v celém oceánu, od norských

fjordů až po břehy Austrálie. Ryby, koráli i mořští savci kvůli nim hynou, zatímco tyhle prastaré organismy spolu s jedovatými medúzami jsou na vzestupu. Jako kdyby evoluce běžela pozpátku a oceány se vracely do podoby prapůvodních moří. A můžeme z toho vinit jen sami sebe. Do ústí a delt velkých řek vypouštíme přívaly hnojiv, průmyslových chemikálií a odpadů. Nadměrným rybolovem jsme za posledních padesát let snížili počet ryb o devadesát procent. A klimatické změny okyselují a oteplují vody, čímž snižují jejich schopnost zadržovat kyslík a dusí mořské ekosystémy. Zraňujeme oceány rychleji, než se dokážou hojit.“

Zavrtěl hlavou a hleděl na mrtvé pobřeží. „Následně pozorujeme návrat oceánů, jak vypadaly před stovkami milionů let – plných bakterií, toxických řas a jedovatých medúz. Taková místa smrti nacházíme po celém světě.“

„Co ale způsobilo zrovna tohle?“

Tato otázka je sem všechny přivedla.

Graff potřásl hlavou. „Nová, dosud neznámá sinice. Takovou jsme ještě neviděli. A to mě děsí ze všeho nejvíc. Mořské biotoxiny a neurotoxiny jsou už teď těmi nejsilnějšími jedy, jaké známe. Některé mají tak strašlivé účinky, že je lidé ani neumějí napodobit. Věděl jste, že saxitoxin z bakterií v jistých korysích byl Organizací spojených národů prohlášen za zbraň hromadného ničení?“

Monk se zpoza masky zaškaredil na oceán. „Matka příroda umí být pěkná svině.“

„Největší ze všech, příteli. Radši bychom ji neměli moc dráždit.“

S tím se Monk nehádal.

Hodina biologie skončila, a tak se Monk shýbl, aby pomohl zorganizovat odběr vzorků. Zápasil s plastovými rukavicemi svého obleku. Další nevýhodu představovala necitlivá levá ruka – na jedné z předchozích akcí o ni přišel a nyní nosil pětiprstou nejmodernější protézu napěchovanou posledními vymoženostmi z DARPY. Umělé hmoty a bioelektronika ovšem nikdy nemohly nahradit originál. Se zaklením vbodl jehlu do písku.

„Opatrně s tím,“ varoval ho Graff. „Pozor, ať si tady nepropíchnete oblek. Toxicita se sice snižuje, ale obezřetností není nikdy nazbyt.“

Monk si povzdychl. Nejraději by vylezl z toho obleku a vrátil se do své kajuty na lodi. Cestou na ostrov zatahal za všechny nitky, aby dostal na palubu plavidla veškeré vybavení soudní laboratoře, a přesně tam nyní chtěl být.

Nejprve ovšem potřebovali nabrat vzorky. Co nejvíc vzorků. Krev, tkáň i kosti. Z ryb, žraloků, olihní i delfínů.

„To je divné,“ zahučel Graff. Stoupl si a rozhlédl se po pláži.

Monk se k němu připojil. „Copak?“

„Jeden z nejhojnějších živočichů na ostrově je *Geocarcoidea natalis*.“

„Což je...?“

Graff se znovu rozhlédl. „Červený pozemní krab.“

Monk se díval na znečištěné pobřeží. Přečetl si o ostrovní floře a fauně. Pozemní červený krab byl hvězdou ostrova a dorůstal velikosti jídelních talířů. Jeho každoroční migrace představovala jeden ze zázraků přírodního světa. V listopadu, přesně podle měsíčních cyklů, se sto milionů krabů překotně vydalo z pralesa k moři, vyhýbalo se náletům ptáků a pokoušelo se dokázat své právo ke spáření tím, že tuto zkoušku přežije.

Graff pokračoval: „Krabi jsou známí odklízeči mršin. Člověk by řekl, že je takové množství potravy přiláká na pláž. Jako ptáky. Nevidím tu ale ani jednoho, ať už živého nebo mrtvého.“

„Třeba vycítili jed a zůstali v džungli.“

„Pokud ano, takové jednání by mohlo posloužit jako klíč či stopa k vyřešení původu toxinu nebo bakterie, která ho produkuje. Možná už se s ním setkali. Možná jsou proti němu rezistentní. V každém případě, čím rychleji dokážeme izolovat zdroj, tím lépe.“

„Abychom pomohli ostrovanům...“

Graff pokrčil rameny. „To jistě taky. Hlavně ale kvůli tomu, abychom tomu organismu zabránili v šíření.“ Zamyšleně hleděl k nažloutlé břevce a starostlivě ztišil hlas. „Bojím se, že to je posel toho, čeho se oceánologové děsí ze všeho nejvíc.“

Monk po něm střelil očima, aby to Graff rozvedl.

„Bakterie, která vychýlí jazýček vah, tak mocné agens, že zničí veškerý mořský život.“

„Copak to se může přihodit?“

Graff si klekl a pokračoval v práci. „Už se to možná děje.“

Po tomto pochmurném prohlášení strávil Monk další hodinu odběrem vzorků do skleniček, sáčků a plastových kelímků. Slunce mezitím stále stoupalo nad útesy, jeho žár se odrážel od hladiny a opékal oba muže v jejich biooblecích. Monk začínal snít o studené sprše a mraženém nápoji s paraplíčkem.

Pomalou postupuovali po břehu. Kousek od útesů si Monk všiml několika spálených tyčinek kadidla zabodnutých do písku. Skládaly se v jakousi ochrannou palisádu před malou buddhistickou svatyní – netvořilo ji nic víc než sedící postava Buddha se setřenými rysy obličej, ošlehaná větrem i mořem, krytá provizorním přístřeškem potřísněným ptačím trusem. Monk si dovedl představit, jak tu místní obyvatelé zapálili kadidlo, aby zahnali útočící toxin pomocí nějakého božského zásahu.

Prošel kolem a přemítal, jestli jejich úsilí bude o něco prospěšnější. Po zádech mu náhle přejel mráz.

Jeho pohled přilákalo vrčení motorového člunu. Ohlédl se za sebe. Při sběru vzorků urazili s Graffem pořádný kus cesty. Jejich člun čekal za skalnatým výběžkem mimo dohled.

Zastínil si oči. To ten australský voják přemísťuje člun za nimi?

Graff se k němu připojil. „Je moc brzy na návrat.“

Nad hladinou se rozlehl výstřel z pušky a vzápětí se zpoza ostrohu vynořil rychlý motorový člun s modrým trupem. Na jeho zádi Monk spatřil sedm mužů s tvářemi zahalenými do šátků. Sluneční svit se odrážel od útočných zbraní.

Graff zalpal po dechu a mimoděk ucouvl. „Piráti...“

Monk zavrtěl hlavou. *Tak to je prostě paráda...*

Člun se obrátil k nim a spěšně se blížil po bílých hřbetech vln.

Monk popadl Graffa za límec a odtáhl ho z pláže zalité sluncem.

Piráctví bylo na vzestupu po celém světě, ale indonéské vody se hrdlořezy vždycky jen hemžily. Byly tu spousty drobných ostrovů a atolů, tisíce tajných přístavišť a husté pralesy. To vše vytvářelo úplný ráj pro piráty. Po nedávných tsunami, jež se přehnalý oblastí, jejich počty v panujícím chaosu a kvůli nedostatku policejních sil ještě vzrostly.

Zdálo se, že současná tragédie vyvolala stejnou reakci.

Zoufalá doba plodí zoufalé lidi.

Kdo byl ale natolik zoufalý, aby riskoval pohyb v těchto vodách? Monk si všiml, že ozbrojenci jsou od hlavy k patě zabalení do vlastních provizorních protikontaminačních obleků. Doslechli se, že se hladina toxicity snižuje, a rozhodli se zaútočit?

Monk ustupoval od moře a přitom pohlédl směrem k jejich člunu. Na černém trhu by měl mezi zdejšími ostrovy docela slušnou cenu, a totéž platilo o jejich nákladném výzkumném vybavení. Monkovi neušlo, že jejich člun neopětoval palbu. Australského vojáka zjevně útok překvapil

a padl při první ráně. V člunu také byla jejich jediná vysílačka. Jsou odříznuti od ostatních a musejí si poradit sami.

Monk si vzpomněl na Lisu na palubě lodi. Kolem přístavu patroluje šalupa Australské pobřežní hlídky. Aspoň ona by měla být v bezpečí.

Na rozdíl od nich.

Útesy odřezávaly ústupovou trasu. Po obou stranách se táhly holé pruhy pláže.

Monk zatáhl Graffa za zřícený balvan – jejich jediné útočiště.

Motorový člun mířil přímo k nim. Ozvala se další střelba a kousek od jejich úkrytu se do písku zaryla dávka kulek.

Monk se ještě přikrčil.

A to si myslel, že prožije zahálčivý den na pláži.

11.42

Doktorka Lisa Cummingsová rozetřela plačící dívce anestetický krém po zádech. Děvče držela za ruku jeho matka. Jednalo se o Malajku, která hovořila tichým šepotem a strachy mhouřila oči. Kombinace lidokainu a prilokainu uklidnila popáleninu na dívčích zádech a zmírnila její bolestný křik v pláč a vzlyky.

„Měla by být v pořádku,“ řekla Lisa, která věděla, že matka je zaměstnaná jako číšnice v jednom z místních hotelů a umí tedy anglicky. „Dávejte jí třikrát denně antibiotika.“

Žena sklonila hlavu. „*Terima kasih*. Děkuji.“

Lisa ukázala ke skupině mužů a žen v modrobílých uniformách – posádce *Paní moře*.

„Někdo vám a vaší dceři najde nějakou kajutu.“

Žena znovu sklonila hlavu, ale Lisa už se odvracela a svlékala si rukavice. Jídlna *Paní moře* se změnila v hlavní místnost, kde probíhalo třídění postižených pro celou loď. Všichni evakuovaní obyvatelé ostrova byli prohlédnuti a roztríděni na kritické a nekritické případy. Lisa, která měla nejmenší zkušenosti s krizovým lékařstvím, dostala na starost první pomoc. Asistoval jí hubený mladík s italskými předky, Jesspal z ošetrovatelské školy v Sydney, který se dobrovolně přihlásil k Světové zdravotnické organizaci.

Tvořili podivný pár: bleďá plavovláška a tmavovlasý mládenec se snědou pletí. Pracovali ale jako dobře sehraný tým.

„Jessie, jak si vedeme s cephalexinem?“

„Měl by nám vydržet, doktorko Liso.“ Jednou rukou zatřepal velkou lahvičkou s antibiotiky, zatímco druhou vyplňoval papíry. Tenhle mladík rozhodně zvládal plnit víc úkolů najednou.

Lisa si povytáhla zelené lékařské kalhoty a rozhlédla se kolem. Zbytek jídelny setrval ve stavu zvládaného chaosu přerušovaného občasnými výkřiky, ale prozatím jejich stanice představovala klidný ostrůvek v bouři.

„Myslím, že většina ostrovanů už byla evakuována,“ poznamenal Jessie. „Slyšel jsem, že poslední dva čluny z přístavu dorazily poloprázdné. Už patrně zbývají jen poslední lidé z malých vesnic kolem města.“

„Díky bohu za to.“

Během nekonečného rána ošetřila sto padesát pacientů s popáleninami, puchýři, trýznivým kašlem, průjmem, nevolností a zlomenými zápěstími od pádů při nastupování do člunů. Přitom jí ale prošla rukama jen menšina nemocných. Loď dorazila k ostrovu včera večer, a když se sem za rozbřesku dostala vrtulníkem Lisa, evakuace už byla v plném proudu. Na malém odlehlém ostrově žily přibližně dva tisíce obyvatel. Sice tu bude těсно, ale loď měla dostatečnou kapacitu k tomu, aby pojala všechny, zejména když počet mrtvých vystoupal zatím ke čtyřem stovkám... a umírali další lidé.

Na chvilku se zastavila a objala se pažemi. Přála si, aby se mohla opřít o Painterovu silnou náruč a aby na sobě cítila jeho tvář s ranním strništěm. Unaveně zavřela oči. I když tu Painter nebyl, vypůjčila si trochu jeho odvahy.

Při ošetřování jednoho pacienta za druhým bylo snadné brát celou situaci s klinickým odstupem.

Nyní, v tomto okamžiku klidu, na ni však dolehl rozsah katastrofy. Před dvěma týdny tu nemoc začala v malém měřítku – několik popálenin od bezprostředního zasažení. Pak, během pouhých dvou dnů, moře vyvrhlo toxický mrak plynu, který zahubil pětinu obyvatel a zbytek poleptal.

I když toxicita postupně klesala, nemocné postihovaly druhotné zdravotní problémy: hnis, vysoké horečky, meningitida, slepota. Rychlost příznaků ji zarážela. Celá třetí paluba se změnila v karanténní zónu.

Co tu dělá?

Jakmile se k ní dostaly zprávy o této zdravotní krizi, požádala Painteru, aby se sem mohla vydat. Kromě lékařského titulu měla i doktorát

z fyziologie a – což bylo ještě důležitější – také rozsáhlé zkušenosti z terénu, zejména v oblasti oceánologie. V minulosti několik let pracovala na palubě záchranného plavidla *Deep Fathom*, kde prováděla fyziologické výzkumy.

Tudíž měla předpoklady pro účast na zdejší misi.

Nešlo ovšem pouze o toto.

Poslední rok Lisa strávila ve Washingtonu a postupně se nechávala vtahovat do Painterova života. I když si část jejího já intimitu prohlubujícího se vztahu užívala, zároveň věděla, že potřebuje na chvíli odjet, kvůli sobě i kvůli němu, aby mohla v klidu zhodnotit svůj život mimo Painterův stín.

Možná to ale s tou vzdáleností trochu přehnal...

Její pozornost přilákal pronikavý výkřik od dvojíých dveří do jídelny. Dva námořníci sem dopravili muže na nosítkách, který se zmítal, ječel a kůži měl červenou jako krunýř humra. Vypadal, jako kdyby ho někdo celého ponořil do vroucí vody. Oba námořníci s ním rovnou odpěchali k oddělení kritických případů.

Lisa si reflexivně nechala projít hlavou postup léčby. *Diazepam a morfinová infuze*. Hluboko uvnitř ale znala pravdu. Všichni ji znali. U tohoto trpícího mohou pouze mírnit bolesti a ulehčit mu poslední okamžiky. Ten muž už je nyní mrtvý.

„Blíží se problémy,“ zahučel za ní Jessie.

Lisa se otočila a spatřila doktora Gena Lindholma, který k ní cílevědomě rázoval. Dlouhýma nohama a krkem připomínal pštrosa a tento dojem ještě podtrhovala šešulka bílého chmýří na temeni. Šéf týmu WHO na ni kývl, aby jí dal najevo, že jde za ní.

Co zase?

Tenhle absolvent Harvardu jí nebyl nijak zvlášť sympatický. Jeho ego nemělo široko daleko konkurenta. Místo aby tu po příjezdu pomáhal, stáhl se do ústraní s majitelem lodě, nekonformním australským miliardářem Ryderem Bluntem. Boháč, známý svým praktickým přístupem k obchodům, se právě účastnil první plavby, a i když mohl palubu opustit, zůstal tu a změnil záchrannou misi v marketingovou příležitost.

Lindholm mu šel na ruku.

Jeho náklonnost ovšem nezahrnovala Monka a Lisu. Šéfovi týmu WHO se pranic nelíbilo, že ty dva musel na příkaz shora začlenit do své skupiny. Neměl však na vybranou – což neznamenalo, že se k nim musel chovat příjemně.

„Doktoro Cummingsová, jsem rád, že jsem vás zastihl, jak tu zahálíte a nic neděláte.“

Lisa spolkla ostrou odpověď.

Jessie si odfrkl.

Lindholm věnoval studentovi ošetřovatelství pohled, jako kdyby si dosud nebyl vědom jeho přítomnosti. Vzápětí na něj právě tak rychle zapomněl a znovu se zadíval na Lisu.

„Dostal jsem pokyny, abych vás a vašeho společníka informoval o veškerých nálezech souvisejících s epidemiologií této tragédie. Vzhledem k tomu, že doktor Kokkalis je v terénu, myslím, že bych to měl ukázat vám.“

Podal jí tlustou složku s lékařskými záznamy. Lisa poznala logo malé nemocnice na Vánočním ostrově. Pracovali v ní pouze externí lékaři a dvě sestry na plný úvazek, takže ji nárůst počtu nemocných rychle zahltl a vážnější případy musely být letecky přepravovány do Perthu. Po hlavním náporu nové choroby však toto uspořádání přestalo být praktické, a jakmile připlula *Paní moře*, nemocnice byla evakuována jako první.

Lisa otevřela desky a zjistila, že v kolonce pacientova jména někdo vyplnil pouze X. Rychle projela těch několik informací, jež měli k dispozici. Jednalo se o šedesátiníka, kterého našli před pěti týdny, jak se prochází nahý deštným pralesem. Zjevně nebyl plně při smyslech. Nedokázal mluvit a byl vážně dehydrován. Následně upadl do infantilního stavu a nedokázal se o sebe postarat. Jedl pouze, pokud ho krmili. Snažili se ho identifikovat podle otisků prstů a projeli registr zmizelých osob, ale nic se neobjevilo. Zůstával panem X.

Lisa vzhlédla. „Nerozumím... Co to má společného se zdejší situací?“

Lindholm si povzdychl, stoupl si vedle ní a poklepal na dokument. „Podívejte se dolů na seznam aktuálních symptomů a tělesných nálezů.“

„Středně těžké až těžké stopy popálenin od slunce“, přečetla polohlasem. Na posledním řádku stálo: *hluboké kožní popáleniny druhého stupně na lýtkách včetně otoku a těžkých puchýřů.*

Podívala se na Lindholma. Podobné příznaky ošetřovala celé dopoledne. „To nezavinilo jen slunce.“

„Lékaři na ostrově automaticky předpokládali, že ano,“ odušil Lindholm s evidentním znechucením.

Lisa jim to ovšem nemohla klást za vinu. Tehdy ještě nikdo neměl tušení o začínající environmentální katastrofě. Znovu si zkontrolovala datum.

Před pěti týdny.

„Mám pocit, že jsme našli pacienta číslo nula,“ pronesl Lindholm pompézně. „Nebo aspoň jeden z nejranějších případů.“

Lisa zavřela složku. „Můžu se na něj podívat?“

Přikývl. „To je druhý důvod, proč jsem přišel.“ Lisu zneklidnilo, jak mu při těch slovech ponuře zakolísal hlas. Čekala, až jí to vysvětlí, ale on se jen otočil na podpatku a vydal se pryč. „Pojďte za mnou.“

Přešel jídelnu k jednomu z lodních výtahů. Stiskl tlačítko s nápisem Vyhlídková paluba, třetí patro.

„Karanténní jednotka?“ zeptala se.

Pokrčil rameny.

O chvíli později se dveře zdviže otevřely do provizorně zřízené sterilní místnosti. Lindholm jí pokynul, ať si oblékne jeden z bioobleků, podobných tomu, který si vzal na sebe Monk, když odjížděl odebrat vzorky.

Lisa poslechla. Když si navlékala přes hlavu kápi, ucítila slabý tělní pach. Jakmile byli připraveni, odvedl ji Lindholm k jedné z kajut. Dveře do ní byly otevřené a u vchodu se tísnilo několik dalších lékařů.

Lindholm na ně křikl, aby jim uvolnili cestu, a oni se ihned rozestoupili. Lindholm doprovodil Lisu do nevelké místnosti bez okének. U zadní stěny stála jediná postel.

Pod tenkou příkrývkou ležela hubená postava staršího muže, který vypadal jako mrtvý. Lisa si ale všimla, jak se příkrývka mělce zvedá a opět klesá. K odhalené paži vedlo několik hadiček. Kůže byla tak sinalá a bledá, až se stala téměř průhlednou.

Instinktivně se tomu muži podívala do tváře. Někdo ho oholil, ale jen spěšně. Z několika řezných ranek stále pomalu prýštila krev. Vlasy měl šedé a jemné jako pacient po chemoterapii. Měl otevřené oči, které se zadívaly do jejích.

Na okamžik se jí zdálo, že se v jeho zraku mihla prchavá jiskřička porozumění, a dokonce i pohnul rukou na pozdrav.

To už ale mezi ně vstoupil Lindholm. Ignoroval pacienta a odhrnul mu spodní polovinu příkrývky, aby odhalil jeho nohy. Lisa očekávala, že uvidí strupovitou kůži, hojící se z popálenin druhého stupně, jaké ošetřovala celý den, ale místo toho se od mužova rozkroku až po prsty na nohou táhly nafialovělé skvrny přerušované černými puchýři.

„Kdybyste si přečetla další údaje ze zprávy,“ řekl Lindholm, „zjistila byste, že tyto nové příznaky propukly před čtyřmi dny. Personál nemoc-

nice měl podezření na tropickou sněť, doprovázející hlubokou infekci v popáleninách. Ve skutečnosti to ale je...“

„Nekrotizující zánět pokožky,“ doplnila.

Lindholm ostře nabral vzduch nosem a opět položil příkrývku. „Přesně tak. To jsme si mysleli.“

Nekrotizující zánět pokožky, nemoc, která rozkládá svalovou a pojivovou tkáň, způsobená bakteriemi, obvykle beta-hemolytickými streptokoky.

„Jak zní posudek?“ zeptala se. „Sekundární infekce?“

„Nechal jsem sem dopravit našeho bakteriologa. Rychlé barvení podle Gramma v noci odhalilo masivní množení *Propionibacteria*.“

Lisa se zamračila. „To nedává žádný smysl. *Propionibacterium* je běžná bakterie na pokožce. Žádný patogen. Víte jistě, že nešlo jen o kontaminaci?“

„Podle počtu, jaký jsme našli v puchýřích, určitě ne. Odebrali jsme vzorky i z jiných tkání. Se stejnými výsledky. Právě během těchto druhých analýz jsme si povšimli podivné nekrózy v okolní tkáni. Rozklad probíhá podle vzoru, který známe odjinud. Může napodobovat nekrotizující zánět pokožky.“

„Co jej způsobuje?“

„Bodnutí tropické ryby *Synanceia verrucosa*. Mimořádně jedovaté. Ta ryba vypadá jako kámen – odtud také její anglické označení *stonefish*, kamenná ryba –, ale má tuhé hřbetní ostny s jedovými žlázami. Obsahují jeden z nejohavnějších jedů na světě. Přivezl jsem sem doktora Barnhardta, aby provedl testy tkání.“

„Toho toxikologa?“

Lindholm přikývl.

Doktor Barnhardt, odborník na environmentální jedy a toxiny, sem byl dopraven letecky až z Amsterdamu. Jeho účast u týmu WHO si osobně vyžádal Painter.

„Před necelou hodinou nám přišly výsledky. V pacientových tkáních je aktivní jed.“

„Nechápu to. Takže toho muže žahla ryba, když se potuloval po ostrově v deliriu?“

Na její otázku odpověděl nový hlas: „Ne.“

Otočila se. Dveře vyplňovala medvědí postava vysokého muže vměstnaného do příliš malého bioobleku. Jeho tvář s prošedivělým plnovou-

sem se hodila k jeho velikosti, ale nikoliv k bystrosti jeho mysli. Doktor Henrick Barnhardt vstoupil do místnosti.

„Nemyslím, že toho muže někdy bodla tahle ryba. Trpí ale účinky jejího jedu.“

„Jak je to možné?“

Barnhardt prozatím nedbal na její dotaz a oslovil šéfa týmu WHO. „Přesně jak jsem se domníval, doktore Lindholme. Půjčil jsem si kultury *Propionibacteria* od doktora Millera a nechal jsem je analyzovat. Už o tom není pochyb.“

Lindholm viditelně pobledl.

„O co jde?“ zeptala se Lisa.

Toxikolog uhladil příkrývku na pacientových nohách – šlo o nečekaně jemné gesto na tak velkého muže. „Ta bakterie,“ řekl, „*Propionibacterium*... produkuje do okolí obdobu jedu kamenné ryby, a to v takovém množství, že doslova rozpouští lidské tkáň.“

„Nemožné.“

„Přesně to jsem taky říkal,“ odfrkl si Lindholm.

Lisa ho ignorovala. „Ale *Propionibacterium* neprodukuje žádné toxiny – je úplně neškodné.“

„Nedokážu vysvětlit jak nebo proč,“ odpověděl Barnhardt. „Abych mohl začít s dalšími testy, potřeboval bych přinejmenším skenovací mikroskop. Ale ujišťuji vás, paní doktorko, že se tato neškodná bakterie transformovala v jednoho z nejnebezpečnějších organismů na planetě.“

„Jak to myslíte, že se *transformovala*?“

„Myslím, že ji pacient nikde nechtyl. Podle mého odhadu patřila k jeho normální bakteriální flóře. Ať už na něj působilo cokoliv, změnilo to biochemii té bakterie a její základní genetickou strukturu. Stal se z ní virulentní patogen, který požírá živočišné tkáň.“

Lisa tomu pořád odmítala uvěřit. Chtěla nějaký důkaz. „Můj kolega doktor Kokkalis má v kajutě složenou přenosnou soudní laboratoř. Kdybyste mohl...“

Ucítila, jak se jí něco otřelo o hřbet rukavice. Málem polekaně uskočila. Byl to ale jen ten stařec na posteli, který se po ní natáhl. Jeho zoufalý pohled se setkal s jejím. Rozpraskané rty se mu chvěly suchým dechem.

„Sue... Susan...“

Otočila se k němu a sevřela mu prsty. Zjevně se dosud neprobral z deliria a považoval ji za někoho jiného. Konejšivě ho pohladila.

„Susan..., kde je Oscar? Slyším ho, jak štěká v lese...“ Obrátil oči v sloup. „... štěká... pomozte mu... ale nechodte... nechodte do vody...“ Lisa cítila, jak jeho prsty v jejích ochabují. Starcovy oči se zavřely a krátký okamžik vědomí pominul.

Přikročila k němu zdravotní sestra a zkontrolovala mu životní funkce. Opět upadl do mdlob.

Lisa mu uložila ruku pod příkrývku.

Lindholm přistoupil těsně k ní. „Pokud jde o tu Kokkalisovu laboratoř – musíme se k ní dostat co nejdříve, abychom potvrdili nebo vyvrátili divokou domněnku doktora Barnhardta.“

„Raději bych počkala na Monkův návrat,“ řekla Lisa a trochu ustoupila. „Některé přístroje nejsou úplně běžné a budeme potřebovat jeho pomoc, abychom je nepoškodili.“

Lindholm se zaškaredil – ani ne tak na ni jako na život obecně. „Dobrá.“ Odvrátil se. „Váš společník by se měl vrátit během hodiny. Mezitím, doktore Barnhardte, si odeberte všechny vzorky, jaké potřebujete.“

Holandský toxikolog přikývl, ačkoliv Lise neušlo, že při Lindholmově odchodu mírně obrátil oči v sloup. Lisa následovala šéfa týmu WHO z místnosti.

Barnhardt za ní zavolal: „Dáte mi vědět, až se vrátí doktor Kokkalis, ano?“

„Samozřejmě.“ Chtěla odhalit pravdu stejně jako kdokoliv jiný. Také se ale obávala, že dosud nejdou do hloubky problému. Dělo se tu něco děsivého.

Jenže co?

Doufala, že na sebe Monk nenechá dlouho čekat.

Na odchodu si ještě vzpomněla na pacientova poslední slova.

Nechodte... nechodte do vody...

11.53

„Musíme odplavat pryč,“ řekl Monk.

„Zbláznil jste se?“ polekal se Graff, který se krčil vedle něho za uvolněným balvanem.

Před chvilkou motorový člun pirátů uvízl na jednom z četných útesů pod hladinou, které daly této části ostrova název Smithsonova pohroma.

Střelba utichla a nahradilo ji burácení motoru, jak se ozbrojenci snažili loďku uvolnit.

Monk opatrně vyhlédl ven, aby zhodnotil situaci – a kulka ostřelovače mu málem uštěrlila ucho. Pořád se nemohli pohnout. Byli v pasti a neměli kam utéct – dostali by se do rány svým nepřátelům.

Monk se shýbl a rozepnul holenní zip na svém obleku. Otvorem vytáhl z kotníkového pouzdra devítimilimetrového glocka.

Graff na zbraň vykulil oči. „Myslíte, že je dokážete všechny vyřídit? Trefíte je do palivové nádrže nebo něco podobného?“

Monk zavrtěl hlavou a znovu zip zapnul. „Viděl jste moc hollywoodských filmů. Tohle plivátko je jenom příměje, aby sklonili hlavy. Snad nám to poskytne dostatek času, abychom doběhli k vodě.“

Ukázal k linii kamenů, které mizely pod hladinou. Kdyby se jim podařilo dostat na jejich vzdálenější stranu, třeba je budou kameny krýt, dokud se neschovají za dalším ohybem pláže. Pak potřebují dosáhnout protější pláže, než piráti osvobodí svůj člun..., a najít nějakou stezku do vnitrozemí ostrova.

Ksaku, ten plán má až moc nejistot...

Jedna věc však byla jistá.

Jestli se tu budou nadále klepat jako párek vystrašených zajíců, jsou mrtví.

„Budeme se muset co možná nejvíc držet pod vodou,“ varoval Monk Graffa. „Možná se budeme moct i jednou nebo dvakrát nadechnout, jestli zachytíme nějaký vzduch pod kápěmi obleků.“

Zdálo se, že tenhle nápad Graffa nijak neuklidnil. Nejhorší nápor toxinů sice již pominul, ale vody zálivu zdaleka nebyly bezpečné. Ani ozbrojenci zřejmě nechtěli opustit bezpečí člunu. Pokoušeli se uvolnit uvízlé plavidlo vesly, místo aby sestoupili do vody a nadlehčili ho.

Když se nechtějí namočit dokonce ani piráti...

Monk náhle zapochyboval nad rozumností svého plánu. Navíc vůbec nesnášel potápění. Sloužil u zelených baretů, ne u zatracených námořních SEALŮ.

„Co je?“ Graffovi Monkův výraz neušel. „Sám nevěříte, že to bude fungovat, vidíte?“

„Nechte mě chvílku přemýšlet!“

Monk se přikrčil a ohlédl se na ohlazenou Buddhovu sochu pod přístřeškem, chráněnou řadou ohořelých modlitebních tyčinek. Monk

nebyl buddhista, ale neohrnoval nos nad modlitbou k libovolnému bohu, který by ho vytáhl z tohoto průšvihů.

Pohledem zakotvil na spálených tyčinkách. Aniž by se otočil, promluvil na Graffa: „Jak se sem ti věřící dostali?“ zeptal se. „Na téhle straně pobřeží není na kilometry daleko žádná vesnice, pláž chrání skaliska a okolní skály vypadají, že jsou moc strmé na to, aby se po nich dalo lézt.“

Graff zavrtěl hlavou. „Co na tom záleží?“

„Někdo tu zapálil ty tyčinky. Během minulého dne nebo tak.“ Monk vzhlédl. „Podívejte se na pláž. Jsou tu jenom naše stopy. Vidíte, kde si někdo klekl, aby tyčinky podpálil, ale k vodě ani po pláži nevedou žádné šlépěje. To znamená, že sem přišli seshora. Musí tam být nějaká pěšina.“

„Nebo si někdo jednoduše spustil provaz a pak ho zase vytáhl.“

Monk si povzdychl. Přál si, aby býval měl hloupějšího společníka – někoho, kdo hned nenajde chybu v jeho uvažování.

„K vodě nebo k Buddhovi?“ zeptal se.

Graff viditelně polkl. Motor pirátského člunu zařval opět o něco hlasitěji. Už se skoro uvolnili.

Otočil se k Monkovi. „Neříká se... neříká se, že přináší štěstí, když si člověk pohladí Buddhovo břicho?“

Monk přikývl. „Mám dojem, že jsem to četl na papírku u nějaké sušenky. Doufám, že o tom ví i Buddha.“

Pohnul se a pozvedl pistoli. „Až dám pokyn, mrskněte sebou. Poběžíím za vámi a budu přitom pálit na tu loď. Soustředte se na to, abyste se dostal k Buddhovi a našel tu stezku.“

„A budu se modlit, aby věřící nepoužívali provaz...“

„Neříkejte to, ať nám nepřinesete smůlu!“

Graff zmlkl.

„Tak jedeme.“ Monk se připravil a trochu si protáhl nohy, aby v nich obnovil krevní oběh. „Tři... dva... jedna...!“

Graff vyrazil z úkrytu jako zajíc. Od kamene u paty se mu odrazila kulka.

Monk zaklel a narovnal se. „Měl jste počkat, až řeknu *ted*,“ zahučel, stiskl spoušť a vypálil k uvíznutému člunu. „Civilisti...“

Zasypal člun dalšími střelami a přiměl ozbrojence, aby se kryli za bokem člunu. Viděl, jak jeden z nich rozhodil ruce a přepadl do vody. Šťastná trefa. Opětovná palba pirátů se skládala z několika výstřelů naslepo, vypálených ve vzteklé panice.

Graff před ním dospěl k Buddhovi a uklouzl na písku. Smykem dojel až za modlitební tyčinky, otočil se, našel ztracenou rovnováhu a skočil za přístřešek.

Monk vyběhl po přímější trase a prodral se trnitým keřem. Vzápětí přistál vedle Graffa.

„Dokázali jsme to!“ vydechl Graff trochu příliš překvapeně.

„A pěkně jsme je nakrkli.“

Monk si znovu promítl, jak ten pirát padá přes palubu do toxické břečky. Patrně v rámci odvety proletěla přístřeškem a listovým střelou z pušky a zaryla se do skalní stěny. Monk s Graffem se spolu krčili za širokým kamenným břichem Buddhovy sochy. Jistě by se v tom dala objevit i určitá symbolika.

Nic jiného jim ale Buddha nenabídl.

Monk si prohlížel útes za dřevěným přístřeškem.

Strmý a neschůdný.

Žádná cesta.

„Možná měl jeden z nás pohladit to břicho, když jsme sem běželi,“ poznamenal Monk mrzutě.

„Kolik máte nábojů?“ zeptal se Graff.

„Poslední. Pak na ně můžu hodit pistoli. To vždycky zabírá.“

Člun se konečně se zavytím motoru osvobodil ze skaliska. Ještě horší bylo, že člun nyní plul po *ostrovní* straně útesů a mířil k pobřeží mezi mrtvými těly zvířat.

Zanedlouho přibudou další dvě mrtvoly.

Buddhu zasypala dávka střel, které proděravěly tenký přístřešek. Kulky rozedraly další listy. Jeden z odražených nábojů přeletěl Monkovi před nosem – Monk se však nepohnul. Díval se, jak se jedna liána hroutí k zemi a odhaluje za sebou ústí jeskyně.

Začal se plížit kupředu – tak, aby Buddha zůstával mezi ním a blízcími se piráty. Rozhrnul listoví. Sluneční svit dopadl na jeden schod a vzápětí na druhý...

„Chodba! Tolik k vaší teorii o provazovém žebříku, Graffe!“

Monk se otočil a spatřil, že jeho společník leží zhroucený ke straně a tiskne si dlaň k ramenu. Mezi prsty mu přýštila krev.

Sakra...

Přispěchal zpátky k němu. „Pojďte. Nemáme čas na ošetřování. Dokážete jít?“

Graff procedil mezi sevřenými zuby: „Pokud mě nestřelí do nohy.“

S Monkovou pomocí se proplazil závěsem z lián do chodby. Teplota okamžitě poklesla téměř o deset stupňů. Monk nepřestával Graffa držet za loket. Oceánolog se chvěl a třásl, ale nechal se odvádět po schodech do tmy.

Za sebou uslyšeli skřípání trupu člunu o písek a vítězný výkřik jednoho z pirátů, přesvědčeného, že mají kořist v pasti. Monk pokračoval ve stoupání za další a další záhyby tunelu a ohmatával cestu před sebou.

Piráti zanedlouho objeví chodbu taky. Budou je ale pronásledovat, nebo jednoduše odplují? Odpověď přišla v dalším okamžiku.

Dole se rozsvítily baterky... a dolehly k nim tlumeně štěkané rozkazy. Monk přidal do kroku.

V hlasech ozbrojenců slyšel zlost.

Opravdu je pořádně dopálil.

Temnota před nimi se pomalu měnila v šed. Už se daly rozeznat stěny. Stoupali rychleji. Graff si něco pro sebe hučel, ale Monk mu nerozuměl. Modlitba, kletba... cokoliv, jen když to bude fungovat.

Konečně se před nimi objevil horní konec schodiště. Oba muži vyběhli z chodby do deštného pralesa, který obklopoval útes. Monk se nezastavoval a v duchu vděčně kvitoval hustý příkrov džungle. Kolem sebe viděl, že se zóna smrti neomezuje jen na pláž dole. Po zemi ležela těla ptáků a přímo pod nohama si všiml chlupaté mrtvolky netopýra, pomačkaného jako zřícená stíhačka.

Všichni pralesní obyvatelé ale nebyli mrtví.

Monk zíral před sebe. Země pěníla a zvedala se v rudé přílivové vlně. Tady se ale nejednalo o žádný bakteriální vodní květ. Každý čtvereční centimetr půdy pokrývali krabi, miliony krabů. Někteří se drželi kmenů a popínavých lián.

Sem tedy zmizeli pohřešovaní červení krabi z Vánočního ostrova.

Monk si vzpomněl na to, co o nich četl. Po celý rok jsou mírní, pokud je něco nepodráždí. Při každoroční migraci ale dokázali svými ostrými klepety prořezávat pneumatiky projíždějících automobilů.

Monk o krok ustoupil.

Výraz *podráždění* nyní přesně popisoval chování krabů. Lezli jeden přes druhého a výhrůžně svírali klepeta.

Monk pochopil, proč dole neviděli ani jednoho. K čemu chodit dolů, když mají plno jídla i tady?

Krabi nehodovali jen na mrtvých ptácích a netopýrech – ale v kani-
balském šílení také na vlastních bratrech a sestřích. Po objevení obou
mužů se proti nim varovně zvedlo několik masivních klepet, které zakla-
pala jako suché větvičky.

Vítejte na hostině!

Od ústí tunelu se k nim donesly vzrušené hlasy.

Piráti už spatřili konec chodby.

Graff postoupil o krok dopředu a stále si přitom svíral zraněné
rameno. Velký krab, schovaný pod listem kapradiny, mu zaútočil na
prsty u nohy a prořízl klepetem plastový ochranný oděv.

Graff opět ustoupil a zase si něco šeptem zamumlal. Jednalo se o stej-
nou mantru jako na schodech, ovšem tentokrát už Monk porozuměl...
a plně se s ní ztotožňoval.

„Opravdu jsme měli pohladit toho Buddhu na bříše.“

3. kapitola

PŘEPADENÍ

5. ČERVENCE, 0.25

TAKOMA PARK, MARYLAND

„Co se k čertu děje?“

„Nevím, tati.“ Gray pospíchal se svým otcem zavřít vrata garáže. „Ale mám v úmyslu to zjistit.“

Vtáhli Seichaninu motorku dovnitř, protože ji Gray nechtěl nechávat všem na očích. Vlastně tu nechtěl nechat žádnou stopu po přítomnosti noční návštěvnice. Zatím nikde nebylo ani známky po tom, kdo ji střelil, ale to ještě neznamenalo, že se neblíží.

Přeběhl zpátky k matce. Jako profesorka biologie na Univerzitě George Washingtona učila spoustu studentů medicíny a věděla toho o ošetřování dost na to, aby zavázala Seichaninu ránu a zastavila další krvácení.

Vražedkyně byla na pokraji bezvědomí, do něhož střídavě upadala a zase se z něj probírala.

„Vypadá to, že kulka proletěla čistě skrz,“ ohlásila matka. „Ale ztratila hodně krve. Už sem jede ambulance?“

Gray před chvílkou mobilem vyslal nouzové volání – ne však na číslo 911. Seichan nemohli dopravit do běžné místní nemocnice. Střelná rána vyžadovala odpovědi na příliš mnoho otázek. Přesto ji však museli někam přemístit a zařídit jí co nejrychlejší lékařskou pomoc.

O kus dál na ulici bouchly dveře. Gray pozorně naslouchal, smysly napjaté k prasknutí. Ozvalo se rozesmáté volání.

„Grayi, už je ambulance na cestě?“ zopakovala matka naléhavějším tónem.

Gray jen přikývl – nechtěl lhát nahlas. Aspoň ne své matce. Obrátil se k otci, který se k nim připojil a otíral si dlaně o pracovní kalhoty. Rodiče

se domnívali, že Gray pracuje pro washingtonskou výzkumnou společnost jako laboratorní technik v poměrně nízkém postavení poté, co byl ještě jako člen armádních rangerů odsouzen vojenským soudem za napadení nadřízeného důstojníka.

To ovšem nebyla plná pravda.

Jen krycí historka.

Rodiče netušili nic o jeho skutečné práci pro Sigmu a Gray to tak chtěl ponechat. Což znamenalo, že odtud musí co nejrychleji vypadnout.

„Tati, můžu si půjčit auto? Při všem tom shonu kolem Dne nezávislosti je pohotovost přetížená. Takhle tu ženu dopravím do nemocnice rychleji.“

Otec podezřívavě přimhouřil oči, ale ukázal k zadním dveřím do kuchyně. „Klíčky jsou na věšáku.“

Gray vyběhl po zadním schodišti, otevřel ochrannou dveřní síť, sáhl dovnitř a popadl z háčku klíčky. Otec si opravil kabriolet thunderbird z roku 1960 havraní barvy s potahy z červené kůže, doplnil ho o nový karburátor Holly, kabel z plamenometu a elektrický sytič. Na večírek ho přesunul před dům.

Gray k němu přispěchal, přeskočil dveře a vklouzl za volant. O okamžik později už prudce vycouval na příjezdovou cestu. Když vjel koly na obrubník, zahoupal se na sedadle nahoru a dolů. Otec ještě neměl správně nastavené pérování.

Zastavil, nechal běžet motor a přesprintoval k rodičům, kteří klečeli nad Seichan. Otec už ji zvedal.

„Já ji odnesu,“ řekl Gray.

„Možná bychom s ní neměli hýbat,“ ozvala se matka. „Docela se při tom pádu potloukla.“

Grayův otec neposlouchal ani jednoho. Zvedl ji v náručí. Sice mu chyběl kousek nohy a v mozku mu prokluzovalo pár koleček, ale byl pořád silný jako tažný kůň.

„Otevři dvířka,“ pokynul Grayovi. „Položíme ji na zadní sedadlo.“

Gray se nedohadoval a pomohl otcí se Seichan do auta. Otevřel dveře a sklopil přední sedadlo. Otec si vlezl dozadu a jemně ji položil vedle sebe. Poté se sám usadil vedle a podepřel jí hlavu.

„Tati...“

Matka nastoupila na přední sedadlo vedle řidiče. „Už jsem zamkla dům. Jedeme.“

„Já... já ji tam můžu odvézt sám,“ vykoktal Gray a mávl na ně, aby vystoupili.

Nehodlal jet do nemocnice. Předtím volal na nouzovou linku, kde ho okamžitě přepojili na ředitele Crowea. *Díky bohu, že je ještě u sebe.*

Dostal rozkaz, aby se ukryl v konspiračním bytě, kde se s ním setká lékařský evakuační tým, aby prohlédl a ošetřil Seichan. Painter nic neriskoval. Neměl ji odvážet na ústředí Sigmy pro případ, že se jedná o past. Jako známá teroristka a vražedkyně Seichan figurovala na předních místech seznamu hledaných zločinců bezpečnostních služeb po celém světě. Kolovaly zvěsti, že agenti izraelského Mossadu mají příkaz na místě ji zastřelit.

Tady jeho rodiče neměli co dělat.

Gray hleděl do otcových neústupných očí. Matka už si založila ruce na prsou. Nevzdají se nijak snadno.

„Nemůžete jet se mnou,“ zkusil to. „Není to... není to bezpečné.“

„Jako kdyby to tady bylo lepší,“ mávl jeho otec rukou ke garáži. „Kdo ví, jestli ti mafiáni nebo drogoví dealeři, co ji střelili, nejsou právě na cestě sem?“

Gray neměl čas na vysvětlování. Ředitel už vyslal agenty, kteří měli chránit jeho rodiče a dohlížet na ně. Za pár minut budou tady.

„V mém autě platí moje pravidla,“ uzavřel otec s konečnou platností. „Teď už jed, než jí začne téct krev přes obvazy a ušpiní mi nové kožené potahy.“

Seichan zasténala bolestí a neklidně se zavrtěla. Jednou rukou si zmateně zkusila sundat obvaz. Otec ji chytil za prsty a sklonil jí paži dolů. Nepřestával ji držet – aby ji uklidnil i zabránil v dalším pohybu.

„Jedeme,“ zopakoval otec.

Vzácná něha, kterou dal najevo, prolomila Grayovo váhání.

Vlezl si za volant. „Zapněte si pásy,“ řekl. Věděl, že čím dřív dostane Seichan do konspiračního bytu, tím lépe pro všechny. Důsledky bude řešit později.

Když se rozjížděl, všiml si, jak se na něj dívá matka. „My nejsme hlupáci, víš, Grayi?“ poznamenala záhadně a odvrátila se.

Nakrabatil čelo, spíše podrážděním než pochopením. Zařadil rychlost a vyrazil po příjezdové cestě. Ostře zatočil na ulici.

„Opatrně!“ napomenul ho otec. „Jsou tam nová kola! Jestli je poškrábeš...“

Gray šlápl na plyn a projel několika prudkými zatáčkami. Snažil se přitom šetřit pneumatiky. Líbilo se mu, že je v pohybu. Auto šlapalo jako hodinky. Přes svou zlost pocítil i zdráhavý respekt k otcově ruční práci.

Matka pohlédla na ulici, když zatočil na opačnou stranu od nejbližší nemocnice, ale zůstala zticha a zabořila se hlouběji do sedadla. V konspiračním bytě jim to bude muset nějak vysvětlit.

Cestou přes půlnoční město Gray pořád slyšel práskání příležitostných rachejtlí. Svátek pomalu končil, ale Gray se obával, že skutečný večírek teprve začne.

0.55

WASHINGTON, D.C.

Ředitel Painter Crowe kráčel chodbou ke své kanceláři. Základní noční personál velitelství Sigmy se rychle rozrůstal. Byl vyhlášen obecný poplach. Už vyřídil dva telefonáty z Národní bezpečnosti. Nestává se každý den, aby vám do rukou padl mezinárodní terorista. A ne jen tak ledajaký terorista, ale přímo vysoce postavený člen záhadné sítě známé jako Bratrstvo.

Bratrstvo se často dostávalo do křížku se Sigmou, protože páslo po nově vyvíjených technologiích: vojenských, biologických, chemických a jaderných. V současném světě představovaly skutečný zdroj moci vědomosti, jež byly důležitější než ropa i než jakákoliv zbraň. Bratrstvo prodávalo své objevy tomu, kdo nabídl nejvíc – ať už se jednalo o al-Káidu či Hizballáh na Středním východě, Óm Šinrikjó v Japonsku nebo Světlou stezku v Peru. Působilo po celém světě v podobě řady izolovaných buněk, mělo agenty ve vládách, zpravodajských službách, a dokonce i v mezinárodních výzkumných střediscích.

Kdysi i v DARPĚ.

Painterata tato zrada stále bolela.

Teď ale mají v rukách klíčového hráče Bratrstva.

Když Painter vstoupil do předpokoje své kanceláře, odsunul se zpoza stolu jeho sekretář a asistent Brant Millford. Používal kolečkové křeslo, protože mu před časem poškodil míchu šrapnel z bombového útoku na bezpečnostním stanovišti v Bosně.

„Pane, přijal jsem satelitní hovor od doktorcky Cummingsové.“

Painter se překvapeně zastavil. Lisa se neměla hlásit tak brzy. Pocítil neurčitou obavu – další nečekaná událost náročného večera.

„Vezmu si ji v kanceláři. Děkuji, Brante.“

Vstoupil dovnitř. Ze stěn kolem stolu na něj hleděly plazmové obrazovky. Zatím byly tmavé, ale zanedlouho na nich budou zářit data, sbíhající se na ústřední velitelství. To všechno teď mohlo počkat. Natáhl se k telefonu a stiskl blikající tlačítko.

Lisa se měla ozvat za úsvitu místního času, až se na ostrovech Indonésie bude stmívat. Painter si od ní vyžádal hlášení o událostech celého dne, než se Lisa odebere na lůžko. Takové uspořádání mu zároveň poskytovalo dokonalou příležitost, aby jí popřál dobrou noc.

„Liso?“

Ukázalo se, že spojení trochu zlobí, a občas na chvílku vypadlo úplně.

„Bože, Paintere, jsem tak ráda... slyším. Víím, že jsi zaneprázdněný. Brant se zmínil o nějaké krizi... něčeho jiného.“

„Neboj se. Nejedná se o krizi, spíš o příležitost.“ Opřel se bokem o hranu stolu. „Proč voláš tak brzy?“

„Něco se tu vynořilo. Odeslala jsem velký balík technických dat k analýze. Chtěla jsem, aby tam někdo ověřil výsledky zdejšího toxikologa doktora Barnhardta.“

„Zařídím to. Ale proč ta naléhavost?“ Vnímal v jejím hlase napětí.

„Situace tady může být horší, než jsme si zprvu mysleli.“

„Já víím. Slyšel jsem o důsledcích toho toxického mraku, který se převálil přes ostrov.“

„Ne..., to bylo samozřejmě hrozné, ale ještě to nemusí být všechno. V sekundárních infekcích jsme našli některé podivné genetické abnormality. Krajně znepokojivé abnormality. Domnívala jsem se, že bude nejlepší, když co nejrychleji začneme koordinovat další postup s výzkumnými laboratořemi Sigmy, abychom neztráceli čas, zatímco doktor Barnhardt dokončuje předběžné testy.“

„Pomáhá tomu toxikologovi Monk?“

„Ten je ještě v terénu. Sbírá vzorky. Budeme potřebovat všechno, co nám donese.“

„Dám vědět Jenningsovi z výzkumného oddělení, aby sestavil svůj tým. Řeknu mu, ať ti zavolá a domluví se s tebou na dalším postupu.“

„Výborně. Díky.“

Přestože se domluvili, Painter se nedokázal zbavit vlastních obav. Od

chvíle, kdy jí přidělil tuto misi, se ze všech sil snažil zachovat rovnováhu mezi ředitelskou odpovědností a nutným profesionálním odstupem, ale nedařilo se mu to. U Lisy nemohl být nestranný. Odkášlal si. „A jak se máš ty?“

Ze rtů se jí vydralo tiché, ale známé odfrknutí. „Je mi fajn. Ale po tomhle už možná nebudu chtít nikdy vyrazit na žádnou další plavbu.“

„Snažil jsem se tě varovat. Nikdy se nevyplatí, když se člověk dobrovolně přihlásí. *Chci nějak přispět. Chci něco dokázat,*“ napodoboval ji s náznakem úsměvu. „Vidíš, co ti to vyneslo? Lístek na pekelnou loď.“

Krátce se zasmála, ale ihned zase zvažněla, ztišila hlas a nejspíše, zájmově promluvila: „Paintere, možná to byla chyba..., že jsem sem jezdila. Já vím, že nejsem oficiální člen Sigmy. Třeba jsem si ukousla příliš velké sousto.“

„Kdybych to považoval za chybu, nepřidělil bych tě tam. Je pravda, že bych všemi deseti bral jakoukoliv výmluvu, která by tě tu zadržela, ale je mou povinností ředitele poslat za Sigmou ty nejlepší lidi. Jsi lékařka, máš doktorát z fyziologie a zkušenosti z terénu... Poslal jsem správnou osobu.“

Následovala dlouhá odmlka. Na okamžik si Painter pomyslel, že se asi přerušilo spojení.

„Díky,“ zašeptala nakonec.

„Tak mě nezklam. Musím si uchovat dobrou pověst.“

Znovu si odfrkla, tentokrát s upřímnějším pobavením. „Fakt bys měl zapracovat na svých povzbuzujících řečech.“

„A co třeba tohle: Drž se v bezpečí, hlídej si záda a vrať se, jak to půjde nejrychleji.“

„O trochu lepší.“

„Tak to budu muset použít nejtěžší kalibr,“ řekl Painter pevně. „Chybíš mi. Miluju tě. Chci tě mít v náručí.“

Skutečně mu chyběla – až se mu hrud' svírala bolestí.

„Vidíš?“ opáčila. „S trochou praxe by ses mohl motivačními domluvami živit.“

„Já vím,“ přikývl. „Totéž zabralo i na Monka.“

Rozesmála se. Zvuk Lisina smíchu pomohl zahnat jeho dřívější obavy. Bude v pořádku. Důvěřoval jí. A kromě toho ji ochrání Monk. Jestli se tedy chce ještě někdy ukázat na téhle straně Pacifiku...

Než mohl Painter říct něco dalšího, na dveře tiše zaklepal jeho asistent. Painter se na něj tázavě podíval.

„Omlouvám se, že ruším, ale máte další hovor. Na soukromé lince. Z Říma. Monsignor Verona. Mluvil docela naléhavě.“

Painter svraštil čelo. Promluvil do telefonu: „Liso...“

„Slyšela jsem. Máš práci. Jakmile se spojím s Monkem, seznámíme se zdejší situací Jenningse. Už tě nebudu zdržovat.“

„Buď opatrná.“

„Budu,“ řekla. „A taky tě miluju.“

Linka ztichla.

Painter se zhluboka nadechl, aby se dal dohromady, a otočil se. Stiskl tlačítko soukromé linky. *Proč volá Monsignor Verona?* Painter věděl, že velitel Pierce nějakou dobu chodil s jeho neteří, ale ten vztah skončil už skoro před rokem.

„Tady Painter Crowe, monsignore.“

„Pane řediteli, děkuji, že jste souhlasil s rozhovorem. Poslední dvě hodiny se snažím zastihnout Graye, ale neodpovídá mi.“

„To je mi líto. Mohu mu od vás něco vyřídit?“

Painter se neobtěžoval vysvětlovat současnou situaci. Monsignor Verona sice Sigmě v minulosti pomohl, ale poslední události už byly označeny černým kódem jako přísně tajné.

„Tady ve Vatikánu došlo k jistému incidentu..., přesněji řečeno v tajných archivech. Nevím jistě, jak je to důležité, ale připadá mi to jako varovný vzkaz, ponechaný pro mě a možná i pro velitele Pierce.“

Painter si stoupl a obešel stůl ke svému křeslu. „Jaký vzkaz?“

„Někdo se minulý týden vloupal do archivu a na podlahu nakreslil symbol Královského dračího dvora.“

Painter klesl do křesla. Ta shoda okolností ho znepokojila. Před dvěma lety se Gray a Monsignor Verona spojili, aby vykořenili a zničili křivou sektu jménem Dračí dvůr. Uspěli – ale jen s pomocí dočasné aliance s dalším nepřítelem, s agentkou Bratrstva.

Seichan.

A ta teď byla tady.

Painter nikdy neměl rád náhody. To platilo v minulosti, a nyní dvojnásob. Postavení ředitele Sigmy vyneslo jeho sklony k paranoie na zbrusu novou úroveň.

„Viděl někdo toho vetřelce?“ zeptal se.

„Krátke. Ať už šlo o kohokoliv, pracoval sám. Proklouzl kolem všech vatikánských hlídek. Zachytili jsme jen nezřetelný obraz na jedné bez-